

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและทักษะด้านเมตาคอกนิชันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยเทคนิคกำกับตนเอง และเทคนิคนำการอ่าน ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งได้เสนอผลการค้นคว้าตามลำดับดังนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1. ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน
2. ลักษณะของความเข้าใจในการอ่าน
3. องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน
4. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน
5. ประเภทของการอ่าน

เอกสารที่เกี่ยวกับทักษะด้านเมตาคอกนิชัน

1. ความหมายของเมตาคอกนิชันในการอ่าน
2. องค์ประกอบของเมตาคอกนิชันในการอ่าน
3. การพัฒนาเมตาคอกนิชันในการอ่าน

เอกสารที่เกี่ยวกับเทคนิคการสอน

1. เทคนิคกำกับตนเอง
2. เทคนิคนำการอ่าน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ
2. งานวิจัยต่างประเทศ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1. ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านนับเป็นจุดประสงค์หรือหัวใจของการอ่าน เพราะถ้าผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ตนอ่าน หรือไม่สามารถจับใจความสำคัญของสิ่งที่ตนอ่านได้ ก็จัดว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์ การอ่านจึงต้องเน้นที่ความเข้าใจ เพราะการอ่านอย่างเข้าใจ จะช่วยให้ผู้อ่านรู้จักคิด ตัดสินใจ แก้ปัญหา และวินิจฉัยเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีเหตุผล นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การอ่านทั้งในและต่างประเทศ จึงได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านไว้ต่าง ๆ ดังนี้

ประเทิน มหาจันทร์ (2530) กล่าวว่า

กระบวนการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เมื่อเด็กเปล่งเสียงตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด ถ้าหากไม่เข้าใจคำพูดนั้นจัดว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์ เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งของการอ่านเท่านั้น ลักษณะของการอ่านที่แท้จริง ได้แก่ การทำความเข้าใจ ความหมายของเรื่องที่อ่าน ความหมายดังกล่าวมิใช่เกิดจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่อ่านเท่านั้น หากขึ้นอยู่กับ การกระตุ้นให้เกิดความคิดรวบยอดหรือจินตนาการของผู้อ่านเป็นสำคัญ การเข้าใจตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่อ่านขึ้นอยู่กับความหมายที่ผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจ โดยอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นพื้นฐาน

สมบูรณ์ จิตพงษ์ (2527) ได้กล่าวถึง ความเข้าใจในการอ่านว่า "ความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถทางด้านสมองในการคิดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ในด้านการแปลความ การตีความ และการขยายความในเรื่องราว และเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต"

ศิริรัตน์ นิละคุปต์ (2526) กล่าวว่า "การอ่านไม่ใช่เพียงการออกเสียงตามสัญลักษณ์ที่ปรากฏเท่านั้น แต่ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่ตนเองอ่านด้วย"

สายสุนีย์ เต็มสินสุข (2535) กล่าวถึง ความเข้าใจในการอ่านว่า "คือความเข้าใจในรูปแบบของการเรียบเรียงเรื่องจากโครงสร้างข้อเขียน รู้ความหมายของคำศัพท์และประโยค โดยนำมารวบรวมเป็นความคิดเข้าด้วยกัน แล้วเชื่อมโยงความคิดของผู้เขียนเข้ากับความรู้เดิมของผู้อ่าน เพื่อสรุปความหมายเกิดเป็นความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่าน"

นอกจากนี้แล้วนักการศึกษาต่างประเทศหลายท่านยังได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านไว้ ดังนี้

เอ็มเมอร์ลด์ วี เดอชองต์ (Emerald V. Dechant, 1982) ได้กล่าวถึงความหมายของความเข้าใจในการอ่านว่า "คือการที่ผู้อ่านสามารถสัมพันธ์ความหมายให้เข้ากับคำที่อ่านได้ถูกต้อง สามารถเลือกความหมายที่ถูกต้องจากบริบทได้ ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีหรือไม่เพียงใด ขึ้นอยู่กับทักษะพื้นฐานทางความรู้ความเข้าใจ ความคิด ทักษะทางสมองที่มีต่อประสบการณ์เดิม และทักษะทางภาษาของผู้อ่าน"

เคนเนธ เอส กูดแมน (Kenneth S. Goodman, 1982) กล่าวถึงความหมายของความเข้าใจในการอ่านว่า "คือการที่ผู้อ่านรับเอาความหมายจากผู้เขียนโดยผ่านตัวอักษรได้อย่างมีประสิทธิภาพ"

เอ็ดดี วิลเลียมส์ (Eddie Williams, 1984) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านว่า "คือการที่ผู้อ่านนำความรู้ในเรื่องระบบการเขียน ความรู้ในตัวภาษา ความสามารถในการตีความ ความรู้เดิม เหตุผลในการอ่าน และรูปแบบการอ่าน มาใช้ในการรับเอาความหมายจากสิ่งที่อ่านได้ถูกต้อง"

ลูซ ปาเรเดส โลโน (Luz Paredes Lono, 1987) ได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านว่า "เป็นเป้าหมายที่สำคัญที่สุดของการอ่าน ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้ เมื่อผู้อ่านมีความสามารถในการรับรู้ข้อเท็จจริง รู้ใจความสำคัญของเรื่อง สามารถตีความหรือประเมินความคิดจากเรื่องที่อ่านได้"

แฟรงค์ สมิธ (Frank Smith, 1988) กล่าวถึง ความหมายของความเข้าใจในการอ่านว่า "คือการที่ผู้อ่านสามารถรับเอาความหมายที่ผู้เขียนตั้งใจใส่ไว้ในตัวอักษรได้ตรงตามที่ผู้เขียนต้องการ"

วิลมา เอช มิลเลอร์ (Wilma H. Miller, 1990) กล่าวถึง ความหมายของความเข้าใจในการอ่านว่า "คือการรับเอาความหมายจากสิ่งที่อ่านได้ โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมกับเนื้อเรื่องที่อ่าน"

จากความหมายและความคิดเห็นดังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นกระบวนการอ่านที่ผู้อ่านรับรู้ความหมายจากสิ่งที่ผู้เขียนสื่อความคิดออกมาเป็นตัวอักษร สามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน จับใจความ

สำคัญและบอกรายละเอียดของเรื่องได้ บอกเหตุผล และสรุปความได้ โดยอาศัยความรู้เดิม และความสามารถทางภาษาในการตีความของผู้อ่านกับตัวอักษรด้วย

2. ลักษณะของความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่าน นับว่าเป็นพื้นฐานที่สำคัญ ชาวล แพร์ตกุล (2520) ได้กล่าวว่าความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถในการผสม แล้วขยายความรู้ความเข้าใจให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งผู้ที่จะกระทำเช่นนี้ได้ ต้องมีคุณสมบัติ 4 ประการคือ

1. รู้ความหมายและรายละเอียดย่อ ๆ ของเรื่องนั้นมาก่อนแล้ว
2. รู้ความเกี่ยวข้อง สัมพันธ์ระหว่างชั้นความรู้อยู่ย่อ ๆ เหล่านั้น
3. สามารถอธิบาย ชี้แจงสิ่งเหล่านั้นให้ผู้อื่นทราบได้ด้วยภาษาของตนเอง
4. สามารถตอบและอธิบายสิ่งอื่นใดที่มีสภาพทำนองเดียวกับที่เคยรู้มาแล้วได้

เดวิด อาร์ ครัทโฮล (David R. Krathwohl, 1968) กล่าวว่าพฤติกรรมของความเข้าใจในการอ่าน สามารถแสดงออกได้ 3 ประการ คือ

1. การแปลความ (Translation) คือ การแปลเรื่องราวเดิมให้เป็นคำใหม่ ภาษาใหม่
2. การตีความ (Interpretation) คือ การเก็บความเดิมมาบันทึกใหม่ การจัดลำดับเนื้อเรื่องใหม่ เป็นการมองเรื่องในแง่ใหม่ ค้นหาเปรียบเทียบทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ย่นย่อจนเป็นข้อสรุปได้
3. การขยายความคิด (Extrapolation) คือ การขยายความคิดให้กว้างไกลโดยอาศัยความสัมพันธ์กับสถานการณ์เดิมที่ได้รับในตอนต้น

เบนจามิน เอส บลูม (Benjamin S. Bloom, 1956 อ้างถึงใน ศิริรัตน์ นิละคุปต์, 2526) ได้กล่าวไว้ในสารบบจำแนกจุดมุ่งหมายทางการศึกษา (Taxonomy of Educational Objective) ชั้นความเข้าใจ ซึ่งจะประกอบด้วยพฤติกรรม 3 แบบคือ

1. การแปลความ (Translation) คือความสามารถแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่ปรากฏโดยตรง หรือความหมายโดยนัยได้
2. การตีความ (Interpretation) คือ ความสามารถเข้าใจความคิดที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้อย่างชัดเจน หรือมีความหมายโดยนัย ออกมาเป็นความคิดของตนเองได้

3. การขยายความ (Extrapolation) คือ ความสามารถขยายความของเรื่องให้ไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงเดิม

กอร์ดอน อาร์ เวนไรท์ (Gordon R. Wainwright, 1972) แสดงความเห็น ว่า ผู้ที่จะสามารถอ่านให้เข้าใจได้ต้องมีความสามารถด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. สามารถเก็บใจความสำคัญและระลึกได้เมื่อต้องการ
2. เลือกอ่านแต่หัวข้อสำคัญ
3. ตีความหมายใจความ และแนวคิดได้
4. สรุปเรื่องราวต่าง ๆ จากเรื่องที้อ่านได้
5. สรุปและประเมินค่าเนื้อเรื่องที่ตนอ่านได้
6. เชื่อมโยงความรู้ที่ได้มา กับประสบการณ์ได้

กล่าวโดยสรุปแล้ว ผู้ที่มีความสามารถในการที่จะเข้าใจสิ่งที่ตนอ่านได้นั้น ต้องมีคุณสมบัติหรือพฤติกรรม ที่แสดงออกหลายประการอันได้แก่ การแปลความ ตีความ ขยายความ และผสมผสาน ความรู้ ความคิดใหม่ ให้เข้ากับความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว นอกจากนี้ยังต้องสามารถ สรุปและประเมินค่าใน เรื่องที่ตนอ่านได้ด้วย

3. องค์ประกอบของความ เข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่าน มีองค์ประกอบสำคัญหลายประการ ได้มีผู้กล่าวถึง องค์ประกอบของการอ่านได้ดังนี้

เฟรด เจ โชเนล (Fred J. Schonell, 1975) ได้แสดงความเห็นไว้ว่า ความสามารถในการเข้าใจ และตีความสิ่งที่อ่านจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. ระดับสติปัญญา
2. ความรู้ในด้านคำศัพท์
3. ภูมิหลังในเรื่องความรู้และประสบการณ์
4. วัตถุประสงค์ซึ่งเป็นแรงจูงใจให้เกิดความต้องการที่จะเข้าใจ

คิริรัตน์ นิละคุปต์ (2520) ได้แสดงความคิดเห็นว่า ความเข้าใจในการอ่านประกอบด้วยความสามารถดังต่อไปนี้ คือ

1. สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านโดยจับใจความสำคัญหรือแก่นสำคัญของเรื่องได้

2. สามารถเดาเหตุการณ์หรือคาดคะเนเหตุการณ์ที่ไม่ปรากฏในเรื่องได้
3. สามารถหาจุดมุ่งหมายที่สำคัญของเนื้อเรื่องที่อ่านได้
4. สามารถรวบรวมลำดับความคิดให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น

ต่อไปได้

5. สามารถที่จะค้นหาใจความสำคัญ หรือชี้ให้เห็นความคิดหลักได้
- ชวาล แพร์ตกุล (2520) สรุปไว้ว่า ความเข้าใจในการอ่านประกอบด้วย

ลักษณะ 4 ประการ คือ

1. รู้ความหมาย และรายละเอียดย่อ ๆ นั้นมาก่อน
2. รู้ความเกี่ยวข้อง ความสัมพันธ์ระหว่างชั้นความรู้อยู่ย่อ ๆ เหล่านั้น
3. อธิบายสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยภาษาของตนเอง
4. เมื่อพบสิ่งใดที่มีสภาพทำนองเดียวกันกับสิ่งที่เคยรู้มาแล้วก็สามารถตอบและ

อธิบายได้

บงกช สัมพันธ์ (2529) ให้ทรรศนะว่า ความเข้าใจในการอ่านต้องประกอบด้วยความสามารถ 10 ประการ เรียงลำดับดังต่อไปนี้

1. เข้าใจความหมายศัพท์ที่เป็นกุญแจสำคัญ วลี และประโยค
2. แยกแยะข้อเท็จจริงและทำตามคำสั่งได้อย่างมีระบบ
3. จับใจความที่สำคัญที่สุดพร้อมทั้งจำแนกระหว่างใจความสำคัญและ

รายละเอียดได้

4. เข้าใจและเรียงลำดับข้อความได้
5. สรุปเรื่องราว และให้ข้อคิดเห็นได้
6. ทำนายผลได้ใกล้เคียง
7. เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลได้
8. จำแนกข้อเท็จจริงได้จากความคิดเห็น จากการพิสูจน์สมมติฐาน
9. แก้ปัญหาด้านการตีความได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำที่มีความหมายกำกวม
10. อ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณและมีความซาบซึ้ง

ความเข้าใจในการอ่านทั้ง 10 ประการนี้ ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถอย่างน้อย 5 ประการ จึงจะถือว่าเป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในการอ่าน

เอ็ดดี วิลเลียมส์ (Eddie Williams, 1986) ได้เสนอแนะองค์ประกอบที่จะช่วยให้อ่านมีประสิทธิภาพไว้ดังนี้

1. ความรู้ในระบบการเขียน (Knowledge of the Writing System) ผู้อ่านที่มีความสามารถจะต้องมีความรู้ในเรื่องการผสมคำ และการสะกดคำ เพราะจะช่วยให้เข้าใจ และจดจำคำในภาษาได้
2. ความรู้ในเรื่องภาษา (Knowledge of the Language) ซึ่งได้แก่ โครงสร้างของคำ ลักษณะของคำ และการเรียบเรียง สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้อ่านเป็นไปอย่างรวดเร็ว และเกิดความเข้าใจเร็วขึ้น
3. ความสามารถในการตีความหมาย (Ability to Interpret) ผู้อ่านจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ และการเชื่อมโยงของประโยคในข้อความ และตีความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อ ออกมาให้ได้
4. ความรู้รอบตัวโดยทั่วไป (Knowledge of the World) ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านได้มากขึ้นขึ้นอยู่กับลักษณะของบทอ่าน และโครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่าน ซึ่งนอกจากความรู้ในหัวเรื่องที่จะอ่านแล้ว ผู้อ่านจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับประเภทของบทอ่าน ตลอดจนความรู้ในเรื่องของวัฒนธรรมอีกด้วย เพราะในขณะที่อ่าน ผู้อ่านจำเป็นต้องดึงความรู้เหล่านี้ไปใช้ประกอบด้วย
5. เหตุผลในการอ่านและรูปแบบการอ่าน (Reason for reading and Reading Style) ผู้อ่านที่มีความสามารถจะต้องรู้จักเปลี่ยนรูปแบบการอ่านไปตามจุดมุ่งหมายหรือเหตุผลในการอ่าน เช่น การอ่านแบบผ่าน ๆ เพื่อกวาดสายตา ดูหัวข้อข่าวสำคัญ ๆ หรือการอ่านแบบเอารายละเอียด เมื่ออ่านตำราเรียน เป็นต้น

เบลตา เอ็ม กูดแมน (Yelta M. Goodman, 1987) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่าน โดยเน้นที่ระบบชี้แนะทางภาษา (Language Cueing System) ว่าประกอบด้วย 3 ระบบ คือ

1. ระบบเสียงตัวอักษร (Graphophonic System)
2. ระบบวากยสัมพันธ์ (Syntax System)
3. ระบบความหมาย (Semantic System)

ผู้อ่านต้องบูรณาการระบบชี้แนะดังกล่าวนี้เข้าด้วยกัน เพื่อช่วยให้การทำความเข้าใจสิ่งที่น่าสนใจ

กล่าวโดยสรุป ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญหลายประการ ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการอ่านทั้งในด้านการเข้าใจคำ และข้อความ ตลอดจนความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของเรื่องที่น่าสนใจด้วย

4. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน เป็นสิ่งที่จะต้องคำนึงถึง เนื่องจากมีความสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่าน ดังนั้น นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญ จึงได้กล่าวถึง ดังนี้

ฉวีลักษณ์ บุญญะกาญจน (2525) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่านไว้ว่ามี 4 ประเภท คือ

1. ตัวแปรที่เกี่ยวกับผู้อ่าน ได้แก่ วุฒิภาวะ ความพร้อม การตั้งใจ สมรรถวิสัยในการอ่าน และคุณลักษณะทางบุคลิกภาพของผู้อ่าน

2. ตัวแปรที่เกี่ยวกับวัสดุการอ่าน หมายถึง ความแตกต่างประการต่าง ๆ ของวัสดุในการอ่าน ซึ่งอาจแตกต่างกันในด้านความยากง่าย ความยาว และความคล้ายคลึง นอกจากนี้ยังอาจพบความแตกต่างในเรื่องของความสนุกสนาน น่าเรียน น่าอ่าน น่าเบื่อหน่าย สิ่งเหล่านี้ต่างมีอิทธิพลต่อการอ่านทั้งสิ้น

3. ตัวแปรเกี่ยวกับวิธีอ่าน ประกอบด้วย การฝึกฝน ซึ่งจะช่วยให้ทักษะในการอ่านให้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังมีการอ่านเพิ่มเติม การท่องจำ การรู้ผลงาน การใช้ประสาทรับรู้ในการอ่าน การให้คำแนะนำ การใช้คำแนะนำ การแนะนำวิธีการอ่าน เครื่องล่อใจ ตลอดจนความใส่ใจในการอ่าน

4. ตัวแปรที่เกี่ยวกับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการอ่านของเด็ก เช่น เด็กที่อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม หรืออยู่ในถิ่นทุรกันดารห่างไกลความเจริญ นอกจากนี้การที่เด็กต้องรับภาระ ช่วยงานบ้านมากเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาอ่านหนังสือค้นหาความรู้

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2537) ได้แบ่งองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านไว้ 2 ประการใหญ่ ๆ คือ

1. องค์ประกอบภายใน (Inside Factors)

1.1 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความพร้อมทางการอ่าน (Reading Readiness) หมายถึง ความพร้อมทางด้านสุขภาพ และความสามารถในการรับสาร

1.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่าน (Reading Ability) หมายถึง ความสามารถทางสมอง ความสามารถในการใช้ภาษา ความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาและความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำ

1.3 พื้นฐานทางประสบการณ์ ซึ่งหมายถึงประสบการณ์ตรงเมื่อได้เรียนรู้โดยตรงจากเหตุการณ์ที่พบเห็นหรือจากการทดลอง หรือประสบการณ์ทางอ้อม โดยการเรียนรู้จากวิทยุ โทรทัศน์ หรือภาพยนตร์

1.4 ความมั่นคงทางอารมณ์ หมายถึง การมีสมาธิ และมีความมั่นคงทางอารมณ์ มีความเชื่อมั่นในตนเอง รับสารด้วยใจเป็นกลาง ไม่มีอคติ

1.5 สภาวะทางร่างกาย หมายถึง ผู้ที่มีสภาพร่างกายแข็งแรง มีสุขภาพดี สมองปลอดโปร่ง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การอ่านสัมฤทธิ์ผล

1.6 แรงจูงใจ เป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะเป็นสิ่งเร้าให้ผู้อ่านเกิดความ ต้องการอยากจะอ่าน ดังนั้น ผู้เขียนจะต้องพยายามสร้างแรงจูงใจให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ และความรู้สึกคล้อยตาม

2. องค์ประกอบภายนอก (Outside Factors) ซึ่งได้แก่

2.1 หนังสือ ตำรา โดยการจัดทำรูปเล่มให้กะทัดรัด มีสีสันทสวยงาม น่าสนใจ ชื่อเรื่องเร้าความสนใจ

2.2 สิ่งแวดล้อมประกอบการอ่าน เช่น ห้องสมุดควรจะเรียบสงบ การจัดวางหนังสือควรจัดวางให้หน้าอ่าน หยิบง่าย เป็นต้น

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่านนั้น มีทั้งที่มาจากตัวผู้อ่านเอง และจากสิ่งแวดล้อมภายนอก รวมทั้งองค์ประกอบที่มาจากวัสดุที่ใช้ในการอ่าน เป็นต้น

5. ประเภทของการอ่าน

การอ่านสามารถแบ่งออกเป็นชนิดต่าง ๆ ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าจะใช้อะไรเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา ลายส์ แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller, 1972) ได้จำแนกประเภท

ของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านอย่างคร่าว ๆ (Scanning) เป็นการอ่านเพื่อต้องการสำรวจว่า ควรจะอ่านหนังสือเล่มนั้นอย่างละเอียดต่อไปหรือไม่ จะตัดสินใจเลือกซื้อหรือยืมหนังสือเล่มนั้นหรือไม่ ในการอ่านคร่าว ๆ นั้น จะอ่านเพียงชื่อเรื่อง ชื่อหัวเรื่อง ชื่อผู้แต่ง สารบัญ คำนำ อ่านบางตอนคู่ส่วนวนหรือเนื้อหาอย่างคร่าว ๆ
2. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (Idea Reading) เป็นการอ่านที่รวมการอ่านอย่างคร่าว ๆ (Scanning) เข้าไว้ด้วยกัน เป็นการอ่านเพื่อเก็บแนวคิดโดยอ่านเฉพาะส่วนที่สำคัญที่ต้องการเป็นหลัก และอ่านข้ามตอนที่ไม่ต้องการ
3. การอ่านเพื่อค้นหารายละเอียดและใจความสำคัญทั่ว ๆ ไป (Exploratory Reading) เป็นการอ่านเพื่อทำบันทึกย่อสำหรับทบทวนภายหลัง หรือเป็นการอ่านเพื่อสรุปสาระสำคัญของข้อความ การอ่านชนิดนี้ ผู้อ่านจะต้องหาคำสำคัญหรือหาประโยคใจความสำคัญให้ได้ และสามารถสรุปแนวคิดของแต่ละย่อหน้าและแต่ละเรื่องได้ โดยผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถอ่านให้เข้าใจ สามารถสรุปรายละเอียด และจับใจความสำคัญได้อย่างกว้าง ๆ
4. การอ่านเพื่อศึกษาปัญหาอย่างลึกซึ้ง (Study Reading) เป็นการอ่านที่ต้องการอ่านอย่างละเอียด เพื่อจะารู้เรื่องที่อ่านอย่างลึกซึ้ง
5. การอ่านเพื่อวิเคราะห์และวิจารณ์ (Analytical and Critical Reading) เป็นการอ่านอย่างละเอียด แล้วจึงแยกแยะส่วนต่าง ๆ ว่ามีความหมายและมีความสำคัญอย่างไร แต่ละส่วนมีความสัมพันธ์กับส่วนต่าง ๆ อย่างไร เพื่อสันนิษฐานหาเหตุผลพร้อมทั้งบอกได้ด้ว่า ข้อความนั้นถูกหรือผิด

ฟรายดา คูมิน (Fraida Dubin, 1982) แบ่งการอ่านเป็น 4 ประเภท คือ

1. การอ่านแบบข้าม ๆ (Skimming) เป็นการอ่านแบบเปิดผ่านไปเร็ว ๆ การอ่านแบบนี้ ผู้อ่านจะต้องมีจุดมุ่งหมาย หรือคำถามที่ต้องการคำตอบเฉพาะเจาะจง สำหรับเรื่องใดเรื่องหนึ่งใจแล้ว การอ่านในลักษณะนี้ผู้อ่านจะต้องรู้จักใช้ ชื่อเรื่อง และหัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อย ให้เป็นประโยชน์ การอ่านแบบนี้จะทำให้ผู้อ่านรู้จักการคาดคะเน (prediction) การเลือกจับใจความ และทำให้สามารถอ่านได้เร็วขึ้น

2. การอ่านแบบผ่าน ๆ (Scanning) การอ่านแบบนี้ต่างจากการอ่านแบบแรกที่ถูกประสงค์ของการอ่านต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงมากกว่าแบบแรก เช่น วันที่ ตัวเลข หรือสถานที่ เป็นต้น

3. การอ่านเอารายละเอียด (Through reading) เป็นวิธีการที่ผู้อ่านต้องการจะเข้าใจความหมายทั้งหมดของผู้เขียน ทั้งจุดใหญ่ใจความ และรายละเอียดปลีกย่อย การอ่านแบบนี้มักใช้กับการอ่านรายงานการวิจัย และตำราเรียน

4. การอ่านเชิงวิจารณ์ (Critical reading) การอ่านในลักษณะนี้ถือว่าเป็นทักษะการอ่านระดับสูงสุด คือ ผู้อ่านสามารถที่จะแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่ตนอ่านไปแล้ว สามารถใช้เหตุผลต่อรองกับสิ่งที่ปรากฏในข้อเขียนนั้นว่า ผู้อ่านเห็นด้วยหรือไม่ หรือสอดคล้องกับประสบการณ์ที่มีอยู่หรือไม่

นบุรี สุวิวัฒน์ (2526) แบ่งการอ่านตามจุดมุ่งหมายของผู้อ่านไว้ ดังนี้

1. อ่านผ่าน ๆ หรืออ่านเอาเรื่อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่าน อาจจะอ่านเพียงหัวเรื่องหน้าสารบัญ หรือหน้าผนวกท้ายเล่ม เป็นต้น

2. อ่านวิเคราะห์ เมื่อต้องการรู้เรื่องโดยละเอียด อาจบันทึกเรื่องย่อไว้ด้วย เพื่อทบทวนความจำ

3. อ่านตีความ ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน ซึ่งอาจตีความแตกต่างกันได้

สนิท ตั้งทวี (2529) ได้แบ่งประเภทของการอ่านตามวิธีของการฝึกปฏิบัติ ดังนี้

1. การอ่านวิเคราะห์คำ
2. การอ่านวิเคราะห์ประโยค
3. การอ่านวิเคราะห์ทัศนะของผู้แต่ง
4. การอ่านตีความ
5. การอ่านขยายความ
6. การอ่านจับใจความ
7. การอ่านอย่างใช้วิจารณ์ญาณ

อาจกล่าวได้ว่า การแบ่งประเภทของการอ่าน สามารถแบ่งได้ต่าง ๆ กันไป ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ว่า จะพิจารณาวัตถุประสงค์มุ่งหมายในการอ่านเป็นหลัก หรือยึดลักษณะของการอ่านเป็น

หลัก การอ่านแต่ละประเภทจึงขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการอ่าน ฉะนั้น ครูผู้สอน จึงควรฝึกให้นักเรียนสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อที่นักเรียนจะได้มีความเข้าใจในการอ่าน

เอกสารที่เกี่ยวกับทักษะด้าน เมตต้าคอกนินชัน

1. ความหมายของ เมตต้าคอกนินชันในการอ่าน

เมตต้าคอกนินชันเป็นแนวคิดหนึ่งของจิตวิทยาการเรียนรู้ ซึ่งนักจิตวิทยานักการศึกษาหลาย ๆ ท่านได้ศึกษาค้นคว้า และได้ให้ความหมายของเมตต้าคอกนินชันไว้ดังนี้

เจ เอช ฟลาวเวล (J.H. Flavell, 1985) กล่าวไว้ว่า "เมตต้าคอกนินชัน เป็นความรู้ ความคิดเกี่ยวกับการใช้ความรู้ความคิดของตนเอง (Cognitive about Cognitive) ซึ่งเป็นความสามารถที่จะรู้และควบคุมกระบวนการคิดของตนเอง อันจะทำให้การคิดมีคุณภาพ"

อาร์เธอร์ แอล คอสตา (Arthur L. Costa, 1984) กล่าวถึงเมตต้าคอกนินชันว่าหมายถึง "ความสามารถของบุคคลในการวางแผนเลือกใช้กลวิธีเพื่อให้ได้ผลตามที่ต้องการ และการมีสติตระหนักถึงขั้นตอนต่าง ๆ และวิธีการที่ใช้ในขณะที่กำลังแก้ปัญหา ตลอดจนสามารถที่จะประเมินผลความคิดนั้นได้"

เดวิด อาร์ ครอส และ สก็อต จี ปารีส (David R. Cross and Scott G. Paris, 1988) ให้คำจำกัดความของเมตต้าคอกนินชันว่า "หมายถึงการที่บุคคลมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดของตนเอง สามารถควบคุมความคิด ตลอดจนถึงสามารถประเมิน วางแผน และจัดระบบความคิดของตนเองได้"

จากความหมายของเมตต้าคอกนินชันข้างต้น เมื่อนำมาประยุกต์เข้ากับการอ่านก็ได้มีผู้ให้ความหมายของเมตต้าคอกนินชันในการอ่านไว้ดังนี้

ดี เอ แมคเนล (D.A. Mcneil, 1984 อ้างถึงใน วิชาดา สินประจักษ์ผล, 2531) กล่าวถึงเมตต้าคอกนินชันในการอ่านว่า "คือความตระหนักของผู้อ่านที่มีต่อจุดมุ่งหมายในการอ่าน วิธีการหรือแนวทางที่ผู้อ่านใช้ ในขณะที่ดำเนินการอ่าน เพื่อจัดระบบความคิด และตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง"

แพทริเซีย เจ. บาบส์ และ อัลเดน เจ. โม (Patricia J. Babbs and Alden J. Moe, 1983) มีความเห็นว่า "เมตตาคอกนิชันในการอ่าน คือ การที่ผู้อ่านสามารถเลือกใช้ทักษะและกลวิธีการอ่านได้อย่างเหมาะสมกับสภาพการอ่านนั้น ๆ"

แอล เบเคอร์ และคณะ (L. Baker et. al., 1984) ให้ทัศนะว่า "เมตตาคอกนิชันในการอ่าน หมายถึง ความเข้าใจของบุคคลต่อกระบวนการอ่าน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านความรู้ที่ใช้ในการอ่าน อันได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีการอ่าน ความเข้าใจถึงความแตกต่างของแต่ละบทอ่าน ความเข้าใจโครงสร้างของบทอ่าน และความเข้าใจการอ่านของตนเอง ส่วนอีกด้านหนึ่ง คือ การควบคุมที่ผู้อ่านมีต่อตนเองในขณะที่อ่าน"

ริชาร์ด พี. ดูราน (Richard P. Duran, 1988) แสดงความเห็นว่าเป็น "เมตตาคอกนิชันในการอ่านก็คือความตระหนักและวิธีการคิดเกี่ยวกับกระบวนการอ่านของตนเอง"

กล่าวได้ว่า เมตตาคอกนิชันในการอ่านคือ การเข้าใจและความสามารถในการควบคุมกระบวนการอ่านของตนเอง เพื่อที่จะทำให้สามารถวางแผนในการอ่าน และสามารถเลือกใช้กลวิธีการอ่านที่เหมาะสมได้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการในการวางแผน การควบคุม ตรวจสอบ และการประเมินผล

2. องค์ประกอบของ เมตตาคอกนิชันในการอ่าน

เมตตาคอกนิชันเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นสำหรับการอ่านที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้น การศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สำคัญของเมตตาคอกนิชันในการอ่านจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะนำมาพัฒนาให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน เพื่อให้เป็นผู้อ่านที่มีประสิทธิภาพ นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเมตตาคอกนิชันในการอ่านไว้หลายท่าน อาทิเช่น

เจ. เอช. ฟลาวเวล (J.H. Flavell อ้างถึงใน Anita E. Woolfolk, 1990) กล่าวถึงเมตตาคอกนิชันในการอ่านว่าประกอบด้วย

1. ความตระหนักในทักษะ กลวิธี และแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้เพื่อที่จะสามารถดำเนินการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งกิจกรรมที่ผู้อ่านต้องกระทำได้แก่ การค้นหาใจความสำคัญ และรายละเอียดต่าง ๆ การเชื่อมโยงเนื้อหาต่าง ๆ เข้าด้วยกัน การใช้กลวิธีช่วยจำ และจัดระบบข้อมูลเพื่อให้จำได้ง่าย การขีดเส้นใต้ตอนที่สำคัญ และการจดบันทึก

2. ความสามารถในการใช้กลไกภายในตนเองเพื่อที่จะตรวจสอบ ประเมิน

ความสำเร็จหรือความสมบูรณ์ของกิจกรรมนั้น กิจกรรมในส่วนนี้ได้แก่ การตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง การทำนายผลที่จะเกิดขึ้น การประเมินประสิทธิภาพในการอ่าน การวางแผนในการอ่านขั้นต่อไป การทดสอบกลวิธี การจัดแบ่งเวลา การแก้ไขหรือปรับเปลี่ยนการใช้กลวิธี

มาร์ค อี เกบฮาร์ท (Mark E. Gabehart, 1991) กล่าวถึงการประสบความสำเร็จในการอ่านว่า ผู้อ่านควรมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเมตาคอกนิชัน ดังนี้คือ

1. ความตระหนักรู้ (Awareness) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความตระหนักในกระบวนการคิดของตนเอง อาทิเช่น การที่ผู้อ่านตระหนักว่าตนเองเกิดความไม่เข้าใจในการอ่าน ซึ่งจะทำให้เขาต้องค้นหาสาเหตุของความไม่เข้าใจนั้นว่าเป็นเพราะเขาไม่รู้อรรถาธิบายของคำศัพท์ หรือไม่มีพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่าน หรือเป็นเพราะการนำเสนอที่อ่าน เพื่อเขาจะได้หาวิธีการมาแก้ไขได้อย่างถูกต้อง ความตระหนักนี้จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถควบคุมและปรับกระบวนการคิดของตนเองได้

2. ความสามารถในการควบคุม (Monitoring) หมายถึง การตรวจสอบความเข้าใจในขณะที่อ่าน ซึ่งประกอบด้วย การตั้งจุดประสงค์ในการอ่าน เพื่อให้ทราบถึงแนวทางในการอ่าน การคิดตั้งคำถามกับตัวเอง การทำให้ข้อความนั้นง่ายขึ้น การเขียนสรุป การเขียนแผนภูมิประกอบการอ่าน การเชื่อมโยงความรู้เดิมกับเนื้อหาที่อ่าน การค้นหาใจความสำคัญและใจความสนับสนุน การทดสอบสมมติฐานที่ตั้งขึ้นในขณะที่อ่าน และการทำนายความเรื่องที่อ่าน

3. ความสามารถในการสร้างกฎเกณฑ์ (Regulation) หมายถึง ความสามารถของผู้อ่านในการหากลวิธีมาแก้ไขปัญหา เมื่อเกิดความไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่าน กลวิธีเหล่านี้ได้แก่ การย้อนกลับมาอ่านเนื้อหาเดิมซ้ำอีกครั้งหนึ่ง หรือจะยังคงอ่านต่อไป เพื่อหาคำอธิบายในช่วงต่อไป การตั้งคำถามกับตัวเอง การเปรียบเทียบรายละเอียดของบทอ่านกับความรู้เดิม การเปรียบเทียบใจความสำคัญและใจความสนับสนุน

วิชาดา สีนประจักษ์ผล (2531) ได้กล่าวสรุปถึงเมตาคอกนิชันในการอ่านว่าเป็นผลจากการทำงานอย่างสัมพันธ์กันขององค์ประกอบ 4 ประการ คือ

1. บทอ่าน (Text) การที่ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่านได้นั้น เขาจะต้องรู้ถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ภายในบทอ่าน ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่าน องค์ประกอบภายในบทอ่านดังกล่าว ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ โครงสร้างภายในบทอ่าน ลักษณะการเขียนของผู้เขียน ความชัดเจนและความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาต่าง ๆ ความ

เป็นเอกภาพของเนื้อหาที่น่าสนใจ ระดับความยากของบทอ่าน ความสำคัญของข้อความต่าง ๆ และกฎเกณฑ์ข้อบังคับของบทอ่าน

2. งานหรือกิจกรรม (Task) ผู้อ่านจะต้องรู้ถึงลักษณะของงานหรือกิจกรรม และจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ในกาอ่าน ซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละงาน ทั้งนี้เพราะสิ่งเหล่านี้ มีผลกระทบต่อการอ่านด้วย เช่น อาจทำให้ผู้อ่านต้องปรับพฤติกรรมในการอ่านของตน ทั้งการใช้ กลวิธี และการใช้อัตราความเร็วในการอ่านเพื่อให้เหมาะสม และสอดคล้องกับสิ่งที่อ่าน การปรับพฤติกรรมตามสิ่งที่อ่านนี้ ต้องอาศัยการตรวจสอบตนเอง และการตรวจสอบบทอ่าน

3. กลวิธี (Strategies) ผู้อ่านที่ดีจะสามารถใช้กลวิธีที่เหมาะสม เพื่อช่วยในการสร้างความเข้าใจ และความสามารถในการจดจำรายละเอียดต่าง ๆ จากบทอ่าน และพร้อมกันนี้ก็สามารถหากกลวิธีอื่นมาทดแทนกลวิธีที่ใช้ไม่ได้ผล การที่ผู้อ่านรู้ว่าจะใช้กลวิธี แต่ละกลวิธีเมื่อใด ที่ไหน และอย่างไร จะช่วยให้ผู้อ่านบรรลุถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านได้

4. ลักษณะของผู้เรียน (Learner Characteristics) ในการอ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องมีความตระหนักเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของตนเอง อาทิเช่น ผู้อ่านมีความตระหนักถึงพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน รู้ถึงความสามารถในการอ่าน ความสนใจ แรงจูงใจ ทักษะในการอ่าน ขอบความพร้อมในการอ่าน ตลอดจนถึงสภาวะต่าง ๆ ที่จะ มีผลกระทบต่อความเข้าใจในการอ่านของตนเอง

สรุปแล้ว จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบของเมตต้าคอกนิชันในการอ่านมีหลาย ประการ การพัฒนาองค์ประกอบเหล่านี้ให้เกิดขึ้นในตัวผู้อ่านแล้ว จะทำให้ผู้อ่านมีประสิทธิภาพ ยิ่งขึ้น

3. การพัฒนา เมตต้าคอกนิชันในการอ่าน

การสอนให้ผู้อ่านรู้จักใช้เมตต้าคอกนิชันในการอ่านเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนา ความสามารถในการอ่าน นักการศึกษาหลายท่านจึงได้เสนอแนะวิธีการหรือเทคนิคต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้รู้จักใช้เมตต้าคอกนิชันในการอ่าน ดังนี้

มารีเบท แคสสิดี ชมิท และเจมส์ เอฟ บอแมน (Maribeth Cassidy Schmitt and James F. Bauman, 1986) ได้เสนอแนวคิดในการ ได้เสนอแนวคิดในการ พัฒนาเมตต้าคอกนิชันในการอ่าน ด้วยการผสมผสานในขั้นการสอน 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 กิจกรรมก่อนการอ่าน (Prereading Activities) กระทำกิจกรรมต่อไปนี

1. กระตุ้นความรู้เดิม โดยบอกนักเรียนว่า นักเรียนจะเข้าใจได้ง่ายขึ้น ถ้ารู้จักใช้สิ่งที่รู้อยู่แล้วที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่าน มาช่วยทำความเข้าใจ ให้นักเรียนอภิปรายว่าสิ่งใดที่รู้แล้วบ้าง
2. ให้นักเรียนคาดคะเนหรือทำนายสิ่งที่จะมีในเนื้อเรื่อง โดยบอกเหตุผลของการทำนายล่วงหน้าว่า จะเป็นแนวทางให้ผู้อ่าน อ่านเพื่อประเมินผลการทำนายนั้น ๆ เช่น การทำนายการกระทำของตัวละคร ทำนายปัญหาและการแก้ปัญหา และทำนายผลที่จะเกิดตามมา การทำนายที่สมเหตุสมผล ทำได้ด้วยการอาศัยความรู้เดิม รูปภาพ ชื่อเรื่อง
3. ตั้งวัตถุประสงค์การอ่าน บอกนักเรียนว่า ควรอ่านเรื่องอย่างมีจุดหมายในใจ เพราะจะช่วยกำหนดกรอบความสนใจ และเพิ่มความตื่นตัวในการทำความเข้าใจ การทำนายที่ตั้งไว้จะเป็นแหล่งของเป้าหมายการอ่าน
4. ตั้งคำถาม อธิบายถึงผลดีของการตั้งคำถามก่อนอ่านให้นักเรียนทราบ การตั้งคำถามอาจพิจารณาจากชื่อเรื่อง

ขั้นที่ 2 กิจกรรมระหว่างอ่าน (Guided Reading Activities)

1. การหยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อย่อและทบทวนใจความสำคัญ
2. ประเมินผลการทำนายและตั้งการทำนายใหม่ ขณะอ่านต้องหาคำตอบให้แก่การทำนายไว้ในตอนแรก และเมื่อพบข้อเท็จจริงใหม่จะต้องปรับการคาดคะเนหรือตั้งขึ้นใหม่
3. การเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับความรู้ที่มีอยู่แล้ว ให้นักเรียนกระทำสิ่งนี้ตลอดเวลา เมื่อพบแนวคิดใหม่หรือคำถามใหม่ ๆ
4. การตั้งคำถาม ถามตัวเอง ฝึกให้นักเรียนถามตัวเองในขณะที่อ่านเสมอ ๆ

ขั้นที่ 3 กิจกรรมหลังการอ่าน (Postreading Activities)

1. การย่อบทอ่านทั้งหมด โดยการย่อเอาแต่ใจความสำคัญ อาจทำโดยการอภิปรายกลุ่มหรือเขียนย่อเป็นรายบุคคล

2. การประเมินผลการทำน่ายเป็นการอภิปรายถึงการทำน่าย เช่น ทำน่ายถูกได้อย่างไร ข้อมูลอะไรที่ทำให้เปลี่ยนการทำน่าย

3. การตรวจสอบจุดประสงค์ของการอ่านที่ตั้งไว้ ให้นักเรียนกลับไปตรวจสอบหลัง การอ่านจบว่า ได้บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

4. การซักถามถึงสิ่งที่อ่านทั้งหมด ครูซักถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่านนั้นให้ครอบคลุมทั้งเรื่อง

โทมัส จี ดีวาย (Thomas G. Devine, 1986) ได้กล่าวถึงแนวทางที่ครูสามารถช่วยพัฒนาเมตตาคอกนิชันในการอ่านให้กับนักเรียน ดังนี้คือ

1. สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการอ่าน โดยครูกล่าวย้าให้นักเรียนเข้าใจว่าการอ่านคือการเข้าใจความหมายจากสิ่งที่มีเขียนต้องการสื่อ มิใช่การอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ
2. อธิบายถึงอุปสรรคที่อาจพบในการอ่าน ซึ่งจะทำให้นักเรียนระมัดระวังในการอ่านและหาวิธีแก้ไขปัญหาดังกล่าว
3. ให้นักเรียนตั้งจุดประสงค์ในการอ่านแต่ละครั้ง
4. ให้นักเรียนรู้จักตั้งคำถาม ถามตัวเองเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง
5. ให้นักเรียนตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน โดยขั้นแรกให้นักเรียนอ่านบทอ่านอย่างคร่าว ๆ แล้วตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับบทอ่านว่าผู้เขียนเขียนเกี่ยวกับอะไร ต่อมาจึงให้นักเรียนอ่านอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง เพื่อตรวจสอบว่า ผู้เขียนดำเนินการตามที่ตั้งสมมติฐานไว้หรือไม่
6. ให้นักเรียนรู้จักสังเกตการจัดโครงสร้างภายในบทอ่าน เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทอ่านได้ง่ายขึ้น
7. กระตุ้นให้นักเรียนรู้จักใช้ความรู้เดิมมาช่วยในการทำความเข้าใจกับบทอ่าน
8. ฝึกให้นักเรียนรู้จักสรุปเนื้อหาที่อ่านโดยใช้ภาษาของตนเอง
9. ครูคิดให้ดูเป็นตัวอย่าง โดยครูอ่านบทอ่านแล้วแสดงให้เห็นถึงกระบวนการคิดของตนเอง พร้อมทั้งตั้งคำถามให้ดูเป็นตัวอย่าง และแสดงแนวทางในการตอบคำถามแต่ละข้อ หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนฝึกวิธีการนี้กับเพื่อน ๆ ในห้อง ซึ่งนักเรียนจะได้แลกเปลี่ยนความคิดและวิธีการต่าง ๆ มากขึ้น

10. ครูให้แนวทางในการควบคุมความเข้าใจในการอ่าน โดยกำหนดกิจกรรมให้นักเรียนศึกษาก่อนที่จะเริ่มต้นอ่าน อาทิเช่น จากหัวเรื่องและภาพประกอบ ให้นักเรียนอ่านอย่างคร่าว ๆ แล้วบอกจุดประสงค์ของผู้เขียน และบอกจุดประสงค์ในการอ่านของตนเอง นักเรียนคิดว่าตนเองต้องการคำตอบอะไรจากบทอ่าน หลังจากอ่านแล้ว นักเรียนคิดว่าครูจะถามคำถามอะไร ผู้เขียนจัดระบบงานเขียนของตนเองอย่างไร เป็นต้น

โอแอรน สจิวต และ อีโบ เท (Oran Stewart and Ebo Tei., 1983) ได้เสนอเทคนิคที่ครูสามารถนำไปพัฒนาเมตต้าคอกนิชันในการอ่านของนักเรียนไว้ 13 ข้อคือ

1. การใช้คำถาม Who, What, When, Where and Why การที่นักเรียนรู้ตัวเองว่าเมื่ออ่านจบแล้ว เขาจะต้องตอบคำถามให้ได้ว่า ใคร ทำอะไร เมื่อไร ที่ไหน และทำไม จะช่วยยี่ให้เขามีแนวทางในการอ่าน โดยรู้ว่าเขาต้องการอะไรนั่นเอง
2. การย้อนกลับมาอ่านเนื้อเรื่องซ้ำเป็นบางส่วน ครูควรบอกให้นักเรียนย้อนกลับมาอ่านเนื้อเรื่องบางส่วนซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เพราะนักเรียนบางคนอาจไม่ทราบว่าตัวเองควรย้อนกลับมาอ่านเรื่องซ้ำหรือไม่ทราบว่าเมื่อไรที่ตนเองควรจะย้อนกลับมาอ่าน สิ่งเหล่านี้ครูต้องฝึกให้กับนักเรียน เช่น อาจให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องแล้วถามตนเองว่า เข้าใจสิ่งที่อ่านหรือไม่ และจำเป็นต้องย้อนกลับมาอ่านใหม่หรือไม่
3. การสร้างจินตภาพเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ในการฝึกนั้นครูอาจจะให้นักเรียนอ่านบทอ่านที่มีลักษณะเป็นการพรรณนา แล้วให้นักเรียนสร้างจินตภาพ พร้อมทั้งให้เปรียบเทียบจินตภาพของตนกับนักเรียนคนอื่น ๆ และอภิปรายกันว่า ทำไม และเหตุใดนักเรียนแต่ละคนจึงสร้างจินตภาพได้แตกต่างกัน
4. การปรับอัตราเร็วในการอ่าน ครูควรฝึกให้นักเรียนรู้จักลักษณะของบทอ่านแบบต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนรู้ว่าจะใช้การอ่านแบบใด และด้วยอัตราเร็วเพียงใด
5. การทำนายเนื้อหาที่อ่าน ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักทำนายเนื้อหาที่อ่าน เช่น ทำนายว่าผู้เขียนจะกล่าวถึงเรื่องอะไรต่อไป หรืออะไรจะเกิดขึ้นเป็นลำดับต่อไป
6. การเติมเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับบทอ่าน เพื่อฝึกให้นักเรียนได้รู้จักแยกแยะเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป
7. การเดาคำถามหลังการอ่าน โดยการให้นักเรียนอ่านบทอ่าน แล้วเดาว่าผู้เขียนหรือครูจะถามอะไรเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน

8. การเล่าเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ครูบอกให้นักเรียนทราบว่าในขณะที่อ่านเขาจะต้องจดจำรายละเอียดจากสิ่งที่อ่านแล้วนำมาเล่าให้เพื่อนฟัง ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้ใช้ความพยายามในการทำความเข้าใจกับบทอ่านให้มากขึ้น

9. การจัดลำดับความสำคัญของประโยค วิธีการนี้จะช่วยให้นักเรียนรู้จักแยกแยะระดับความสำคัญของประโยคต่าง ๆ การฝึกนี้นักครูให้นักเรียนอ่านบทอ่านแล้วบอกวาประโยคใดสำคัญที่สุด และประโยคใดสำคัญรองลงไป

10. การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับการอ่าน เพื่อนักเรียนจะได้รู้จักองค์ประกอบต่าง ๆ ภายในบทอ่าน

11. การตระหนักในจุดประสงค์ของบทอ่าน โดยครูสอนให้นักเรียนตั้งจุดประสงค์ในการอ่าน โดยตั้งคำถาม ถามตัวเองว่าเขาต้องการอะไรจากการอ่าน ก่อนที่จะเริ่มอ่านทุกครั้ง

12. การตระหนักในหัวเรื่องและเครื่องสัมพันธ์ความ การสอนให้นักเรียนมีความตระหนักในเรื่องดังกล่าวจะช่วยให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาต่าง ๆ ภายในบทอ่านได้ดียิ่งขึ้น

13. การทำเครื่องหมายเพื่อเน้นจุดสนใจ ในขณะที่อ่านครูควรสอนให้นักเรียนรู้จักทำเครื่องหมายไว้ตามจุดต่าง ๆ ที่น่าสนใจ

เทคนิคและขั้นตอนดังกล่าวข้างต้น มีจุดประสงค์เพื่อที่จะฝึกให้นักเรียนรู้จักใช้เมตต้าคอกนิชันในการอ่าน รู้จักคิด รู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถควบคุมกระบวนการอ่านของตนเอง เพื่อที่จะนำไปพัฒนาความสามารถในการอ่านของตนเองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวกับ เทคนิคการสอน

1. เทคนิคกำกับตนเอง (Self-Monitoring Technique)

เทคนิคกำกับตนเองเป็นเทคนิคที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ ซึ่งมีความเชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลนั้นจะถูกควบคุมด้วยเงื่อนไขและผลกรรม นั่นคือถ้าเงื่อนไขเปลี่ยนแปลง หรือผลกรรมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมย่อมจะเปลี่ยนแปลงไปด้วย ในเงื่อนไขของการกำกับตนเองนั้น บุคคลจะเป็นผู้จัดการเงื่อนไข และผลกรรมด้วยตนเอง แทนที่บุคคลอื่นจะเป็นผู้จัดการให้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2535) เทคนิคกำกับ

ตนเอง จึงเป็นกระบวนการที่บุคคลใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่ง หรือหลายวิธีรวมกันเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองไปสู่พฤติกรรมเป้าหมายที่พึงประสงค์ โดยที่บุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย และเลือกกระบวนการที่จะนำไปสู่พฤติกรรมเป้าหมายด้วยตนเอง

นักการศึกษาด้านจิตวิทยา (อ้างถึงใน รูตีพ็อนน์ สงบกาย, 2533) ได้ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการวางแผนควบคุมและกำกับพฤติกรรมของตนเอง ซึ่งกระบวนการดังกล่าวประกอบด้วย

1. กระบวนการสังเกตตนเอง (Self-Observation)
2. กระบวนการตัดสิน (Judgment Process)
3. กระบวนการแสดงปฏิกิริยาต่อตนเอง (Self-Reaction)

ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. กระบวนการสังเกตตนเอง (Self-Observation)

การสังเกตตนเอง เป็นกระบวนการที่สำคัญกระบวนการแรกในการกำกับตนเอง ทั้งนี้เพราะบุคคลจะต้องทราบว่ามิอะไรเกิดขึ้นกับตนเสียก่อน บุคคลจึงจะคิดเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น และบุคคลจะใช้ข้อมูลที่ได้จากกระบวนการสังเกตตนเองมาใช้เป็นข้อมูลในการตั้งเป้าหมาย ติดตาม ตรวจสอบ และประเมินการกระทำพฤติกรรมของตน ซึ่งในการสังเกตตนเองนี้บุคคลจำเป็นต้องรู้เสียก่อนว่าตนต้องการจะสังเกตพฤติกรรมใด และจะสังเกตในด้านใดของพฤติกรรม การที่บุคคลจะเลือกสังเกตด้านใดของพฤติกรรมขึ้นอยู่กับลักษณะของพฤติกรรมประเภทนั้นและเป้าหมายของผู้สังเกตเป็นหลัก เช่นพฤติกรรมการอ่านหนังสือ ถ้าบุคคลต้องการฝึกการอ่านเร็ว เขาก็ต้องสังเกตความเร็วในการอ่าน เป็นต้น การที่บุคคลจะกำกับพฤติกรรมของตนเองได้ประสบความสำเร็จหรือไม่นั้น บุคคลจะต้องสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของตนเองอย่างซื่อตรงสม่ำเสมอ เป็นระบบ มีความถูกต้องและต้องสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของตนเองทันทีที่พฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้น อันจะส่งผลให้บุคคลได้เครื่องมือในการวินิจฉัยตนเองที่ถูกต้อง ในกระบวนการสังเกตตนเอง ประกอบด้วย

1.1 การตั้งเป้าหมายในการเรียน (Goal Setting) หมายถึง การกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย หรือกำหนดเกณฑ์ในการแสดงพฤติกรรมที่ต้องการเปลี่ยนแปลงอันจะช่วยให้บุคคลได้รู้ถึงพฤติกรรมที่ต้องการกระทำอย่างชัดเจน และยังใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมิน

เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมที่บุคคลกระทำจริงกับเกณฑ์มาตรฐานหรือพฤติกรรมเป้าหมายที่กำหนดไว้ว่า พฤติกรรมนั้นมีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะใด ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับในการแสดงปฏิกิริยาต่อตนเองทั้งทางบวกและทางลบต่อไป การตั้งเป้าหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนมีผลดังนี้

1.1.1 มีผลต่อแรงจูงใจ การที่บุคคลตั้งเป้าหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเองมักจะทำให้บุคคลมีแรงจูงใจและความพยายามที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้มากขึ้น

1.1.2 มีผลต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง การที่บุคคลตั้งเป้าหมายแล้วทำพฤติกรรมได้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ จะทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะมีความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเองสูงขึ้น

1.1.3 มีผลต่อความสนใจเพิ่มขึ้น การตั้งเป้าหมายที่มีลักษณะท้าทายจะทำให้บุคคลมีความสนใจในการกระทำพฤติกรรมนั้นเพิ่มขึ้น

ในการตั้งเป้าหมาย มีอยู่ 2 วิธี ดังนี้

1. การตั้งเป้าหมายโดยตนเอง หมายถึง การที่บุคคลเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการกระทำด้วยตนเอง และพยายามกระทำให้บรรลุเป้าหมายที่ตนกำหนดไว้ ซึ่งจะเหมาะสมกับความสามารถของตนเองหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับความสำเร็จและความล้มเหลวที่บุคคลได้รับจากการกระทำพฤติกรรมนั้น เช่น นักเรียนที่มีความล้มเหลวในการเรียน หรือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ก็อาจตั้งเป้าหมายในการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถของตน ซึ่งจะส่งผลให้เขาขาดแรงจูงใจที่จะเรียนให้ดีขึ้น ในทางตรงกันข้ามนักเรียนที่เคยประสบความสำเร็จในการเรียนก็อาจตั้งเป้าหมายในระดับที่สูงกว่าความสามารถของตนเอง และเมื่อไม่สามารถทำให้บรรลุเป้าหมายได้ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกท้อแท้และคิดว่าตนเองล้มเหลว

2. การตั้งเป้าหมายโดยบุคคลอื่น หมายถึง การที่บุคคลอื่นเป็นผู้กำหนดเป้าหมายที่ต้องเปลี่ยนแปลงให้กับบุคคล ซึ่งอาจจะช่วยแก้ไขให้บุคคลที่ไม่สามารถตั้งเป้าหมายด้วยตนเองได้อย่างเหมาะสม

การตั้งเป้าหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและสะดวกต่อการตัดสินใจ หรือประเมินพฤติกรรมของตนเองนั้น ควรตั้งเป้าหมายให้มีลักษณะดังนี้

1. ควรตั้งเป้าหมายให้มีลักษณะเฉพาะเจาะจงชัดเจน ว่าเขาจะ

ต้องทำพฤติกรรมอย่างไรหรือเท่าใด การตั้งเป้าหมายที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงจะช่วยส่งเสริมการกระทำ โดยบุคคลจะมีแรงจูงใจที่จะใช้ความพยายามเพื่อให้การกระทำนั้นประสบความสำเร็จ การตั้งเป้าหมายลักษณะนี้จะทำให้บุคคลสามารถประเมินการกระทำของตนเองได้ถูกต้องและสะดวกกว่าการตั้งเป้าหมายโดยทั่วไป

2. ควรตั้งเป้าหมายที่มีลักษณะท้าทาย จะเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นหรือจูงใจให้บุคคลใช้ความพยายามในการกระทำพฤติกรรมมากขึ้น และมีความพึงพอใจในตนเองเมื่อประสบความสำเร็จมากกว่าการตั้งเป้าหมายที่มีลักษณะง่าย ๆ
3. ควรตั้งเป้าหมายที่ระบุแน่ชัดและมีทิศทางในการกระทำที่แน่นอน โดยไม่มีทางเลือกหลาย ๆ ทาง
4. ควรเป็นเป้าหมายระยะสั้น เพราะจะทำให้บุคคลพบกับความสำเร็จตามที่ตั้งไว้ได้ง่ายและรวดเร็ว เมื่อบุคคลประสบความสำเร็จในเป้าหมายที่ตั้งไว้ บุคคลก็จะมี ความพึงพอใจและจะเป็นแรงจูงใจให้บุคคลพยายามกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายระยะยาวเพิ่มมากขึ้น
5. ควรเป็นเป้าหมายที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง และสามารถปฏิบัติได้

1.2 การเตือนตนเอง หมายถึง การที่บุคคลสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเป้าหมายที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เพื่อเป็นข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ตนเองกระทำ และใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับที่จะทำให้บุคคลทราบว่า ตนเองกระทำพฤติกรรมในลักษณะใด เพื่อไปสู่พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ

ในการเตือนตนเองนั้นได้มีผู้เสนอขั้นตอนไว้ดังนี้ (Cormier and Cormier, 1979 อ้างถึงใน อติวัฒน์ พรหมสา, 2533)

1. จ्ञาแนกพฤติกรรมเป้าหมายให้ชัดเจนว่าจะต้องสังเกตพฤติกรรมอะไร
2. กำหนดเวลาที่จะสังเกตและบันทึกพฤติกรรม
3. กำหนดวิธีการบันทึกและเครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกพฤติกรรม
4. ทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของตนเอง
5. แสดงผลการบันทึกพฤติกรรมของตนเองเป็นกราฟ หรือแผนภาพ

6. วิเคราะห์ข้อมูลที่บันทึกเพื่อใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับ และเพื่อพิจารณาผลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

นอกจากนี้ กระบวนการสังเกตตนเอง ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการสังเกตตนเอง ดังนี้

1. เวลาที่ทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของตนเองนั้น บุคคลจะต้องบันทึกทันที จะทำให้ได้ข้อมูลที่มีความถูกต้องและต่อเนื่อง
 2. การให้ข้อมูลย้อนกลับ จะทำให้บุคคลทราบว่าตนกระทำพฤติกรรมเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่
 3. บุคคลที่มีระดับของแรงจูงใจที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนสูง จะมีการตั้งเป้าหมายและบันทึกพฤติกรรมของตนมากกว่าบุคคลที่มีแรงจูงใจต่ำ
 4. คุณค่าของพฤติกรรมที่สังเกตบุคคลจะให้ความสนใจมากกว่าพฤติกรรมที่เขาไม่เห็นคุณค่า
 5. ความสำเร็จและความล้มเหลวของพฤติกรรมที่สังเกต
 6. ระดับของความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมที่สังเกต
- พฤติกรรมใดที่สามารถควบคุมได้ บุคคลจะสนใจสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

2. กระบวนการตัดสินใจ (Judgment Process)

เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องจากกระบวนการสังเกต เมื่อบุคคลสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของตนเองแล้ว ก็จะนำเอาข้อมูลที่ได้นั้นไปเปรียบเทียบกับเป้าหมายหรือเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพื่อจะตัดสินใจว่าจะดำเนินการกับพฤติกรรมที่ตนกระทำอย่างไรต่อไป

การที่บุคคลจะตัดสินใจหรือประเมินการกระทำพฤติกรรมของตนได้ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ หรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับเกณฑ์มาตรฐานหรือเป้าหมายที่บุคคลตั้งไว้สำหรับประเมินการกระทำของตนด้วย และเป็นตัวชี้ว่าการกระทำของบุคคล ซึ่งเป้าหมายหรือมาตรฐานส่วนบุคคลนี้ เกิดจากการที่บุคคลเรียนรู้มาจากการสอนโดยตรงจากบุคคลอื่น หรืออาจจะเรียนรู้การตั้งเป้าหมายได้จากการสังเกตตัวแบบ โดยบุคคลจะใช้กระบวนการทางปัญญาพิจารณาเป้าหมายของตัวแบบที่เขาสังเกต และบุคคลที่จะรับเอาเป้าหมายที่สอดคล้องหรือเหมาะสมกับตนมาเป็น

เป้าหมายของตนเอง หรือบางครั้งอาจจะมีการปรับแต่งเป้าหมายบางอย่างของตัวแบบให้เหมาะสมกับตนยิ่งขึ้น

3. กระบวนการแสดงปฏิกิริยาต่อตนเอง (Self-Reaction)

กระบวนการแสดงปฏิกิริยาต่อตนเอง เป็นกระบวนการสุดท้ายในกลไกของการกำกับตนเองของบุคคล ทำหน้าที่ 2 ประการ คือ

1. ทำหน้าที่ตอบสนองต่อผลการประเมินพฤติกรรมของตนเองจากกระบวนการตัดสินใจ ถ้าบุคคลกระทำพฤติกรรมเป้าหมายได้เท่ากับหรือสูงกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้ บุคคลก็จะแสดงปฏิกิริยาทางบวกต่อตนเองหรือให้รางวัลกับตนเอง แต่ถ้าบุคคลกระทำพฤติกรรมได้ต่ำกว่าเป้าหมาย เขาก็จะแสดงปฏิกิริยาทางลบต่อตนเองหรือการลงโทษตนเองหรืออาจไม่แสดงปฏิกิริยาต่อตนเองก็ได้

2. ทำหน้าที่เป็นตัวจูงใจสำหรับการกระทำพฤติกรรมของตนเอง คือ การที่บุคคลตั้งเป้าหมายว่าถ้าตนกระทำพฤติกรรมได้ตามเป้าหมายแล้วจะให้สิ่งจูงใจกับตนเอง ซึ่งสิ่งจูงใจตนเองนี้ แบ่งออกเป็น 2 ประการ คือ

2.1 สิ่งจูงใจตนเองจากภายนอก หมายถึง สิ่งจูงใจจากภายนอกที่บุคคลให้รางวัลกับตนเอง เมื่อทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งการให้สิ่งจูงใจตนเองหรือการให้รางวัลตนเองนี้ จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลมาก

2.2 สิ่งจูงใจตนเองจากภายใน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

- การแสดงปฏิกิริยาต่อตนเองทางบวก
- การแสดงปฏิกิริยาต่อตนเองทางลบ

จากลักษณะของสิ่งจูงใจตนเองจากภายนอกและสิ่งจูงใจตนเองจากภายใน นี้ ได้มีผู้ทำการเปรียบเทียบแล้วพบว่าสิ่งจูงใจตนเองทั้ง 2 ประเภทไม่แตกต่างกัน แต่สิ่งจูงใจตนเองจากภายในนั้นทำให้พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปมีแนวโน้มจะคงอยู่มากกว่าสิ่งจูงใจตนเองจากภายนอก

ปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการกำกับตนเอง

1. ประโยชน์ส่วนตัว (Personal Benefits) เมื่อบุคคลมีพฤติกรรมกำกับตนเองแล้ว บุคคลก็จะได้รับประโยชน์โดยตรงต่อตัวเขาเอง เขาก็จะยึดมั่นต่อการกำกับ

ตนเอง จะทำให้กระบวนการกำกับตนเองคงอยู่ได้

2. รางวัลทางสังคม (Social Reward) การที่บุคคลมีพฤติกรรมการกำกับตนเองแล้ว บุคคลในสังคมให้การยกย่องชมเชย สรรเสริญ ให้การยอมรับ หรือให้รางวัล ซึ่งการให้รางวัลทางสังคมเหล่านี้ ก็จะมีส่วนช่วยให้กระบวนการกำกับตนเองของบุคคลอยู่ได้

3. การสนับสนุนจากตัวแบบ (Modeling Supports) บุคคลที่มีมาตรฐานในการกำกับตนเอง เช่น พุดจาไฟเราะ หากได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่คนอื่น ๆ รอบด้าน ล้วนแต่มีการพุดจาไฟเราะด้วยกัน คนที่พุดจาไฟเราะทั้งหลายเหล่านี้ล้วนแต่มีส่วนช่วยเป็นตัวแบบที่จะสนับสนุนซึ่งกันและกัน

4. ปฏิกริยาทางลบจากผู้อื่น (Negative Sanctions) บุคคลที่พัฒนามาตรฐานในการกำกับตนเองขึ้นมาแล้ว หากภายหลังให้รางวัลกับตนเองต่อพฤติกรรมที่ต่ำกว่ามาตรฐาน ก็จะทำให้บุคคลในสังคมแสดงปฏิกริยาทางลบต่อตัวเขา ปฏิกริยาเหล่านี้จะส่งผลให้บุคคลย้อนกลับไปใช้มาตรฐานเดิมของเขาอีก

5. การสนับสนุนจากสภาพแวดล้อม (Contextual Supports) บุคคลที่อยู่ในสภาพแวดล้อม ซึ่งในอดีตเคยส่งเสริมให้ตนกำกับตนเองด้วยมาตรฐานระดับหนึ่ง ย่อมมีโอกาสกำกับตนเองด้วยมาตรฐานนั้นอีก บุคคลเช่นนี้มีแนวโน้มจะหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่จะมีอิทธิพลให้ตนต้องลดมาตรฐานลงไป

6. การลงโทษตนเอง (Self-Inflicted Punishment) จะเป็นหนทางช่วยให้บุคคลลดความไม่สบายใจจากการทำผิดมาตรฐานของตนได้ คนส่วนมากจะมีความรู้สึกว่าการลงโทษตนเองมีความไม่พอใจน้อยกว่าการถูกผู้อื่นลงโทษ และในบางกรณีการลงโทษตนเองก็เป็นการกระทำที่ได้รับการชมเชยจากผู้อื่น

โยธิน ศันสนบุต (2533) ได้กล่าวถึงการกำกับตนเองว่า ครูสามารถจะฝึกฝนให้เด็กได้รู้ตัวอยู่ตลอดเวลาในขณะที่อยู่ในห้องเรียน ซึ่งวิธีการที่จะทำให้เด็กได้ตระหนักอยู่ตลอดเวลาว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่ อันจะนำไปสู่การกำกับตนเองของเด็กนั้นอาจทำได้ดังนี้

1. ครูควรที่จะต้องให้เด็กตั้งเป้าหมายในการเรียนด้วยตนเอง ซึ่งครูอาจจะต้องเริ่มจากคำถามให้เด็กได้คิด เช่น ถามว่าตอนนี้มีปัญหาวางไร เป็นผลเนื่องมาจากอะไร จะแก้ไขทำได้อย่างไร และตลอดจนผลที่ได้ควรจะเป็นเช่นใดให้เด็กได้คิดดู ซึ่งครูสามารถชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับผลกรรมได้แล้วอย่างเด่นชัด ปัญหาในการให้เด็ก

สร้างพฤติกรรมเป้าหมาย คงจะไม่เป็นปัญหา

2. เมื่อเด็กสามารถสร้างพฤติกรรมเป้าหมายได้ด้วยตนเองแล้ว โดยที่ครูเป็นผู้คอยชี้แนะจากนั้นจะต้องหัดให้เด็กสังเกต และบันทึกพฤติกรรมของตนเอง
3. ให้เด็กประเมินตนเอง เพื่อที่จะได้เห็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองโดยครูจะต้องคอยเป็นผู้เสริมแรง
4. เมื่อเด็กสามารถประเมินตนเองได้แล้ว ในขั้นต่อไปครูอาจจะให้เด็กสามารถที่จะให้การเสริมแรงตนเองหรือลงโทษตนเองได้

2. เทคนิคนำการอ่าน (Directed Reading Technique)

เทคนิคนำการอ่านเป็นเทคนิคการสอนอ่านที่ได้รับความนิยมใช้มานานแล้ว เทคนิคนี้เป็นวิธีสอนที่ เอมเมทท์ เบตส์ (Emmett Betts) เป็นผู้ริเริ่มคิดขึ้น ตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1946 โดยใช้รูปแบบของการสอนโดยตรงเป็นโครงสร้าง (Structure) ของการสอนบทอ่านใน basal reader ปัจจุบันเทคนิคนี้ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง นักการศึกษาหลาย ๆ ท่าน จึงได้กล่าวถึงเทคนิคนำการอ่าน ไว้ต่าง ๆ ดังนี้

ดิกซี ลี สปีเกิล (Dixie Lee Spiegel, 1981) กล่าวถึง เทคนิคนำการอ่านว่า เป็นเทคนิคที่ครูเริ่มการสอนด้วยการสอนคำศัพท์ใหม่ กระตุ้นความรู้เดิม และตั้งจุดประสงค์การอ่านให้นักเรียนในลักษณะเป็นคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง ก่อนให้นักเรียนลงมืออ่าน

ลู อี เบอร์ไมสเตอร์ (Lou E. Burmeister, 1976) กล่าวถึง เทคนิคนำการอ่านว่า เป็นเทคนิคการสอนอ่านที่ได้รับการคิดขึ้นมา เพื่อใช้สอนทักษะการอ่านให้แก่ นักเรียน เช่น การเชื่อมโยงความรู้เดิมกับเนื้อเรื่อง การตั้งจุดประสงค์การอ่าน และการตอบคำถาม ความเข้าใจในการอ่านที่ครูตั้งให้ ใช้สำหรับสอนนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย หรือทั้งชั้นก็ได้

โทมัส จี ดีไวน์ (Thomas G. Devine, 1986) กล่าวถึง เทคนิคนำการอ่านว่าเป็นเทคนิคที่เสนอแนะให้ตั้งคำถามก่อนการอ่าน และใช้คำถามนี้อีกครั้ง เมื่อนักเรียนอ่านจบ การกระทำดังนี้เป็นการให้จุดประสงค์การอ่าน และจตุรวมความตั้งใจในการอ่านแก่นักเรียน

เดนนิส เนสเซล (Denise Nessel, 1989) กล่าวถึง เทคนิคนำการอ่านว่าเป็นเทคนิคการสอนที่ครูชี้แนะเนื้อเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่านด้วยการตั้งคำถาม เพื่อให้นักเรียนรู้ว่าต้องอ่านเพื่อจุดประสงค์อะไร แล้วให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องเพื่อที่จะตอบคำถามเหล่านั้น

จากความเห็นดังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า เทคนิคการอ่านเป็นเทคนิคการสอน ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยที่ครูเป็นผู้ชี้แนะการอ่าน ด้วยการตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่อง ที่นักเรียนจะอ่าน แล้วให้นักเรียนอ่านเรื่อง เพื่อหาคำตอบของคำถามดังกล่าว

สำหรับขั้นตอนของการสอนเทคนิคการอ่าน ได้มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้เสนอไว้ดังต่อไปนี้คือ

เอมเมทส์ เบตส์ (Emmett Betts อ้างถึงใน Thomas G. Devine, 1986)

ได้เสนอขั้นตอนการสอนไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้คือ

1. สำรวจความรู้เดิมของผู้เรียน (Exploring Students' Background)
2. สร้างความรู้ที่เป็นประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับบทอ่าน (Building Students' Background)
3. อ่าน (reading)
4. อภิปรายเนื้อหาบทอ่าน (Discussion of the text)
5. อ่านเพิ่มเติม (Extension of the text)

ลู อี เบอร์ไมสเตอร์ (Lou E. Burmeister, 1976) ได้เสนอขั้นตอนการสอน เทคนิคการอ่านไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การสำรวจความรู้เดิมของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะอ่าน ถ้านักเรียน มีภูมิความรู้เดิมไม่เพียงพอ ก็ให้ครูสร้างความรู้เดิมให้นักเรียนก่อน
2. ครูพูดถึงภาพรวมของเรื่องที่จะอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วกำหนดจุดประสงค์ การอ่าน ซึ่งจุดประสงค์นี้มีหลายอย่าง รวมทั้งคำถามของครูที่ถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง นอกจากนี้ ครูอาจกล่าวถึงอัตราเร็วของการอ่านด้วย
3. ให้นักเรียนอ่านในใจ
4. นักเรียนอภิปรายการอ่าน ตอบคำถามของครูโดยการอ่านออกเสียงข้อความ ที่เป็นคำตอบ และตอบสนองจุดประสงค์อื่น ๆ ด้วย ครูชี้แนะการอภิปรายโดยใช้คำถาม
5. ขยายกิจกรรมการอ่านไปสู่การอ่านที่เกี่ยวข้อง หรือทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่ เพิ่มพูนทักษะการอ่าน เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ จุลสาร ภาพยนตร์ เขียนเพื่อการสื่อสาร หรืองาน ศิลป์ เขียนบทละครสั้น ซึ่งอาจนำไปสู่การปฏิบัติจริง

ดิกซี ลี สปีเกิล (Dixie Lee Spiegel, 1981) ได้เสนอขั้นตอนของการสอนเทคนิคการอ่านไว้ 5 ขั้นตอน คือ

1. เตรียมความพร้อมให้นักเรียนโดยการสอนศัพท์ใหม่และสอนให้นักเรียนรู้ความหมายทั้งความหมายตามตัวอักษร และความหมายที่เกี่ยวข้อง ในขั้นนี้ความรู้เดิม ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความคิดในเรื่องจุดประสงค์ที่ครูตั้งไว้ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่อง
2. ขั้นชี้แนะการอ่านในใจ โดยครูให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องบางส่วนในใจ เพื่อหาคำตอบของคำถามที่ครูตั้งขึ้น หลังจากที่นักเรียนอ่านแล้วครูประเมินผลความเข้าใจในการอ่านโดยการตั้งคำถาม
3. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงเฉพาะข้อความที่ตรงกับจุดประสงค์เฉพาะที่ตั้งขึ้น เช่น อ่านประโยคที่เป็นคำตอบของคำถาม หรือเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง
4. พัฒนาทักษะการอ่าน ครูสอนทักษะการอ่านให้ หรือให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับทักษะความเข้าใจในการอ่าน
5. ขั้นเพิ่มพูนความรู้ เช่น การอ่านเรื่องที่มีลักษณะคล้ายกันกับเรื่องที่อ่านเพิ่มเติม อ่านเรื่องที่ทำให้ความเพลิดเพลิน หรือกระทำกิจกรรมที่เพิ่มพูนทักษะการอ่านอื่น ๆ

ซี พี เบอร์น และคณะ (C.P. Burns and et. al., 1984) ได้เสนอไว้ 5 ขั้นตอน คือ

1. สืบหาความรู้เดิมของผู้เรียนและสร้างแรงจูงใจในการอ่าน
2. ผู้อ่านอ่านบทอ่าน (ทั้งอ่านในใจ และอ่านออกเสียง)
3. สอนทักษะอ่าน
4. กิจกรรมทำบทอ่าน
5. กิจกรรมเสริมการอ่าน

เอมเมอร์รัลด์ วี เดอชองต์ (Emerald V. Dechant, 1982) ได้เสนอขั้นตอนการสอนเทคนิคการอ่านไว้ดังนี้

1. เตรียมความพร้อมสำหรับการอ่านเรื่องให้นักเรียน ซึ่งกระทำได้หลายอย่าง เช่น การสร้างภูมิความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน การสอนศัพท์ และการตั้งจุดประสงค์การอ่าน ครูสร้างความรู้ให้นักเรียน โดยให้นักเรียนดูรูปภาพในเรื่อง แล้วโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนเข้ากับรูปภาพนั้น ส่วนจุดประสงค์การอ่านนั้นครูใช้คำถามที่ครูตั้งขึ้นเป็นจุดประสงค์ในการอ่าน

2. แนะนำการอ่านในใจ ครูแบ่งเนื้อเรื่องออกเป็นหลาย ๆ ส่วน เพื่อให้ นักเรียนอ่านคำถาม ก่อนที่จะอ่านเนื้อเรื่องส่วนที่ครูกำหนดเมื่อตอบคำถามนั้น

3. การตรวจความเข้าใจ ตรวจความเข้าใจของนักเรียนในระดับตามตัวอักษร ความเข้าใจลำดับของเรื่อง ความเข้าใจโดยการอ้างอิง และความเข้าใจในลักษณะบูรณาการ คำถามที่ครูตั้งในตอนแรก ควรจะเป็นคำถามวัดการตีความตามตัวอักษร ถ้าครูตั้งคำถาม 4 คำถาม เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง คำถาม 3 คำถามในจำนวนนั้น ควรเป็นคำถามวัดความเข้าใจตามตัวอักษร และอีก 1 คำถาม เป็นคำถามวัดความเข้าใจโดยการอ้างอิง

4. การอ่านออกเสียง การให้นักเรียนอ่านออกเสียงทำให้ครูทราบปัญหาในการอ่านของนักเรียน เช่น มีข้อผิดพลาดในการออกเสียงสูงต่ำ การหยุดชะงักในขณะอ่าน เป็นต้น ถ้านักเรียนทำผิดมากกว่า 5 อย่าง ต่อ 100 คำ ก็แสดงว่า เรื่องที่นำมาให้นักเรียนอ่านนั้นยากเกินไป และจุดประสงค์ของการออกเสียงอีกอย่างหนึ่งก็คือ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคที่เป็นคำตอบของคำถามที่ครูตั้งขึ้น

5. การเพิ่มพูนความรู้ในเรื่องคำศัพท์ และทักษะความเข้าใจในการอ่าน เมื่อครูทำการสอนมาถึงขั้นตอนที่ 3 และ 4 ก็จะพบว่านักเรียนมีปัญหาการอ่านในทักษะอะไรบ้าง ครูจะสอนทักษะเหล่านั้นให้ การเพิ่มพูนคำศัพท์อาจกระทำโดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับคำศัพท์ เช่น การใช้พจนานุกรม หรือเขียนเรื่อง เป็นต้น

6. ให้นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่าน และในการใช้ภาษา ครูอาจให้นักเรียนอ่านเรื่องอื่น ๆ ที่มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน ให้แสดงละคร เขียนหรือทำงานด้านศิลปะก็ได้

แอล เอ แฮร์ริส และ ซี บี สมิท (L.A. Harris and C.B. Smith, 1980) ได้เสนอขั้นตอนการสอนไว้ 6 ขั้น มีดังนี้

1. สร้างความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับบทอ่าน
2. กำหนดจุดประสงค์ในการอ่าน
3. อ่านในใจตามลำพัง
4. อภิปรายหลังการอ่าน
5. สอนทักษะอ่านที่สัมพันธ์กับบทอ่าน
6. เพิ่มพูนประสบการณ์และความคิดจากการอ่านบทอ่านเพิ่มเติม

นอกจากนี้ จอห์น เอ็น แมนเจียร์, หลุยส์ เอ บาเคอร์ และเจมส์ อี วอล์กเกอร์ (John N. Mangieri, Louis A. Bader and James E. Walker, 1982) ได้เสนอการสอนไว้ 6 ชั้น คือ

1. ชั้นเตรียม ครูพยายามเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนให้เข้ากับเนื้อเรื่อง โดยการปฏิบัติดังนี้ คือ กระตุ้นความอยากรู้ของนักเรียนด้วยรูปภาพ เขียนคำศัพท์บนกระดานแล้วสอนคำศัพท์เหล่านั้น ขั้นสุดท้ายคือตั้งจุดประสงค์การอ่านโดยให้นักเรียนอ่านคำถามก่อน ซึ่งคำถามนั้นครูอาจเป็นผู้ตั้งเอง หรือเป็นคำถามที่มีอยู่ที่ท้ายเนื้อเรื่อง
2. ชั้นอ่านในใจ ครูให้นักเรียนอ่านในใจ แล้วคอยสังเกตพฤติกรรมการอ่านของนักเรียน ถ้านักเรียนคนใดมีปัญหาในการอ่านจะได้ช่วยเหลือ
3. ชั้นพัฒนาความเข้าใจการอ่าน ครูให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านเพื่อจัดการเข้าใจผิด ให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในระดับตามตัวอักษร สีความและชั้นวิพากษ์วิจารณ์
4. ชั้นอ่านออกเสียง ชั้นนี้ไม่ใช่ให้นักเรียนอ่านเรื่องเพื่อดูการออกเสียง เพราะการกระทำอย่างนั้นไม่มีประโยชน์ แต่เป็นการให้นักเรียนอ่านข้อความหรือประโยคที่นักเรียนเห็นว่าสนับสนุนคำตอบของนักเรียน
5. ชั้นพัฒนาความรู้เรื่องศัพท์ ครูนำคำศัพท์ที่สอนแล้วในชั้นเตรียมมาทบทวนในชั้นนี้อีก โดยครูให้นักเรียนดูคำศัพท์เหล่านั้นในบริบท (Context) และทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับศัพท์เหล่านั้น
6. ชั้นประเมินผล ครูอาจใช้วิธีการประเมินผลการอ่านโดยดูจากการตอบคำถามของนักเรียน

จากขั้นตอนการสอนที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าขั้นตอนสอนที่สำคัญพอจะสรุปได้ดังนี้

1. ครูสอนคำศัพท์ใหม่ให้แก่ นักเรียน และตั้งคำถามเพื่อเป็นการชี้แนะในการอ่าน
2. ครูให้นักเรียนอ่านเรื่องในใจเพื่อหาคำตอบของคำถามที่ตั้งไว้
3. ครูให้นักเรียนตอบคำถามและอภิปราย
4. ครูให้นักเรียนสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน
5. ให้นักเรียนทำกิจกรรมแบบฝึกหัดท้ายเรื่องที่อ่าน
6. ครูประเมินผลแล้วแจ้งผลให้นักเรียนทราบ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยโดยใช้เทคนิคกำกับตนเอง และเทคนิคการอ่านในประเทศไทยยังไม่มี แต่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านในด้านต่าง ๆ เช่น (1) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผลของเทคนิคกลวิธีการสอน และ (2) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะด้านเมตาคอกนิชัน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผลของเทคนิคกลวิธีการสอนที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน เช่น

สมชาย เทพแสง (2528) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยครูและนักเรียนร่วมกันวางแผน กับครูวางแผนการสอน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสตรีศรีนครปฐมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดผลสัมฤทธิ์และแผนการสอน เรื่อง ลิลิตตะเลพ่ายกับเรื่องพระบรมราโชวาท ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองเรียนจากแผนการสอนที่ครูและนักเรียนร่วมกันวางแผน และให้กลุ่มควบคุมเรียนจากแผนการสอนที่ครูวางแผน เมื่อเรียนจบแล้วได้ทำการทดสอบ แล้วนำคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบโดยใช้ค่า t -test ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา (2530) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้บทบาทสมมุติ และสอนโดยการแบ่งกลุ่มทำงาน กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนปากเกร็ด ปีการศึกษา 2529 จำนวน 2 ห้องเรียน กลุ่มหนึ่งสอนโดยใช้บทบาทสมมุติ อีกกลุ่มหนึ่งสอนโดยการแบ่งกลุ่มทำงาน เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้วิจัยได้ทดสอบผลการเรียนของนักเรียนด้วยแบบทดสอบ แล้วนำผลมาวิเคราะห์โดยหาค่า t -test ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่า t -test ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่สอนโดยใช้บทบาทสมมุติและสอนโดยการแบ่งกลุ่มทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 โดยกลุ่มที่สอนโดยใช้บทบาทสมมุติมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่สอนโดยการแบ่งกลุ่มทำงาน

สุวรรณี ยะหกร (2530) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้การแสดงละครและสอนโดยการอภิปราย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนปากเกร็ด ปีการศึกษา 2529 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 40 คน กลุ่มหนึ่งสอนโดยใช้การแสดงละคร กลุ่มที่สองสอนโดยการอภิปราย เวลาที่ใช้ในการทดลองกลุ่มละ 4 สัปดาห์ 16 คาบ เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง แล้วผู้วิจัยได้ทดสอบผลการเรียนของนักเรียนด้วยแบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่น 0-90 จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยการหาค่ามัธยิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้การแสดงละคร และสอนโดยการอภิปรายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่สอนโดยใช้การแสดงละครได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่สอนโดยการอภิปราย

สุจิตรา ศรีนวล (2534) ได้ทำการพัฒนารูปแบบการสอนอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ โดยใช้กลวิธีการอ่าน-การคิด สำหรับนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษาวิธีการวิจัยแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกเป็นการพัฒนารูปแบบการสอน และเอกสารประกอบรูปแบบการสอน ขั้นตอนที่สองเป็นการทดลองใช้รูปแบบการสอนและเอกสารประกอบรูปแบบการสอน ผลการวิจัยได้รูปแบบการสอน ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 6 องค์ประกอบ คือ หลักการ จุดประสงค์ การสอน โครงสร้างเนื้อหา บทอ่าน หน่วยการเรียนรู้และการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ เอกสารประกอบรูปแบบการสอนมี 3 เล่ม คือ คำแนะนำการใช้รูปแบบการสอน หน่วยการเรียนรู้ คำแนะนำการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เมื่อนำรูปแบบการสอนไปทดลองใช้กับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 และเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านและความตระหนักรู้เกี่ยวกับการอ่าน ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในการอ่านและความตระหนักรู้เกี่ยวกับการอ่านของตนเอง สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จารณีย์ ปิ่นทองน้อย (2536) ศึกษาการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยการสอนอ่านแบบชี้นำกับการสอนอ่านตามคู่มือครู วัดดูประสงค์ในการวิจัย เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยการสอนอ่านแบบชี้นำ

กับการสอนอ่านตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนโคกสำโรงวิทยา อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 30 คน เวลาในการทดลองมี จำนวน 16 คาบ กลุ่มทดลองเรียนโดยการสอนอ่านแบบชี้นำ กลุ่มควบคุมเรียนโดยการสอนอ่านตามคู่มือครู เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 40 ข้อ และแบบวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาไทย จำนวน 20 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จรรยา บุญมีประเสริฐ (2537) ได้ทำการศึกษาผลการสอนแบบชี้นำที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยลุ่มจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2535 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนสาธิต มอติณแดง มหาวิทยาลัยขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 60 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม โดยการจัดคู่คะแนนวิชาภาษาไทย ด้านความเข้าใจภาษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 เลือกห้องเรียนโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย เพื่อทดลองสอนด้วยการสอนแบบชี้นำและการสอนตามปกติ โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนด้วยตนเอง ตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนโดยการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบชี้นำ สูงกว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

อภิรดี ทักษิการ (2538) ได้ทำการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่าน และเรียนโดยการเขียนเรื่องจากการอ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดคอกไม้ จำนวน 50 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนโดยการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่าน กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนโดยการเขียนเรื่องจากการอ่าน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยหลังการทดลอง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทดสอบค่า T (t-test) ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่าน มีความเข้าใจในการอ่านบทอ่านประเภทบรรยาย ประเภทจัดลำดับ

ประเภทเปรียบเทียบ ประเภทเหตุ-ผล ประเภทปัญหาและข้อแก้ไข สูงกว่า นักเรียนที่เรียนโดย การเขียนเรื่องจากบทอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. งานวิจัยเกี่ยวกับทักษะด้านเมตต้าคอกนินชั่น

อารีรักษ์ สืบถิน (2535) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความ ตระหนักในเมตต้าคอกนินชั่นกับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร โดยใช้ตัวอย่างประชากร จำนวน 480 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย แบบสอบวัดความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบวัดความตระหนักในเมตต้าคอกนินชั่น ผลการวิจัยปรากฏ ว่าความตระหนักในเมตต้าคอกนินชั่นไม่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความตระหนักในเมตต้าคอกนินชั่นมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจใน การอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความตระหนักในเมตต้าคอกนินชั่นใน การอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความตระหนักในเมตต้าคอกนินชั่นในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจ ในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วัฒนาพร ระวีบทุข (2536) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบประสิทธิผล ของรูปแบบการฝึกยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตต้าคอกนินชั่นในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แบบโดยตรงกับแบบสอดแทรกในเนื้อหาการสอน โดย ใช้ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 กลุ่ม โดยกลุ่มที่หนึ่งประกอบด้วย นักเรียน จำนวน 42 คน และกลุ่มที่สอง จำนวน 40 คน โดยนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความ ตระหนักรู้ในยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตต้าคอกนินชั่นในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ก่อน การฝึกทำกัน และมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนการฝึกไม่แตกต่างกัน ฝึกนักเรียน กลุ่มที่ 1 ด้วยรูปแบบการฝึกยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตต้าคอกนินชั่นแบบโดยตรง ส่วนกลุ่มที่ 2 ฝึกด้วยรูปแบบการฝึกยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตต้าคอกนินชั่นแบบสอดแทรกในเนื้อหา ผลการวิจัย ว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยด้านความตระหนักรู้ ในยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตต้าคอกนินชั่น ในการอ่าน และด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ หลักการฝึกสูงกว่าเกณฑ์กำหนดทั้ง 3 เกณฑ์ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีคะแนนเฉลี่ยด้านความตระหนักรู้ในยุทธศาสตร์

การเรีบนรู้เมตคำคอกนึช้่นในการอ่านหลังการฝึกไม่แตกต่างกัน ขณะที่คะแนนเฉลี่ยด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการฝึกของทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงว่า คะแนนของประชากรที่ฝึกด้วยรูปแบบการฝึกยุทธศาสตร์การเรีบนรู้เมตคำคอกนึช้่น ในการอ่านแบบโดยตรงสูงกว่าคะแนนของประชากรที่ฝึกด้วยรูปแบบการฝึกยุทธศาสตร์การเรีบนรู้เมตคำคอกนึช้่นในการอ่านแบบสอดแทรกในเนื้อหาการสอน

งานวิจัยในต่างประเทศ

ในต่างประเทศมีผู้สนใจนำเทคนิคกำกับตนเองและเทคนิคนำการอ่านไปทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลของสองเทคนิคที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านหลายท่าน นอกจากนี้ยังได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับทักษะด้านเมตคำคอกนึช้่นที่มีผลต่อการอ่าน ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคกำกับตนเองและเทคนิคนำการอ่านที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน มีผู้ทำวิจัยดังนี้

อาร์เลน วายนน์ แซคส์ (Arlene Wynn Sachs, 1981) ทำการศึกษาผลของกลวิธีก่อนการอ่าน 3 วิธี ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านระยะสั้นของนักเรียนที่ด้อยความสามารถทางการเรีบน (learning disable Children) ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนโรงเรียนแนชวิลล์ (Nashville) ซึ่งโรงเรียนรับรองว่าเป็นนักเรียนที่ด้อยความสามารถทางการเรีบนจำนวน 18 คน กลวิธีสอนก่อนการอ่าน 3 กลวิธีที่ใช้สอน ได้แก่ กลวิธีชี้นำการอ่านแบบปรับปรุง (a modified directed activity) กลวิธีวิเคราะห์มินท์ศน์แบบปรับปรุง (a modified concept analysis activity) และกลวิธีให้ใบงาน (Worksheet activity) ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีสอนก่อนการอ่านที่ได้รับการปรับปรุงแล้วมีประสิทธิภาพเป็นบวกในการทำให้้นักเรียนที่ด้อยความสามารถทางการเรีบนเข้าใจสิ่งที่อ่าน โดยเฉพาะกลวิธีวิเคราะห์มินท์ศน์แบบปรับปรุงและกลวิธีชี้นำการอ่านแบบปรับปรุงมีผลต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบกับกลวิธีให้ใบงาน

ซอลลี ริงส์ กรูเจอร์ (Sally Rings Krueger, 1987) ได้ศึกษาการควบคุมตนเองในการอ่านของนักเรียนระดับวิทยาลัย โดยเน้นการใช้ความรู้เดิม เป็นการศึกษารายกรณีกับนักเรียน จำนวน 4 คน ด้วยการวิเคราะห์ความตระหนักรู้ในเรื่องการรู้การเข้าใจของตนเอง

ของนักเรียน 4 ประการ คือ ลักษณะของผู้อ่าน จุดประสงค์ของการอ่าน ลักษณะของบทอ่าน และ กลวิธีที่ใช้ในการทำความเข้าใจ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนเหล่านี้ ใช้ความรู้เดิมเป็นสำคัญในการควบคุมการอ่าน เพื่อความเข้าใจของตนเอง และเขายังพบว่าการใช้ความรู้เดิมช่วยการอ่าน นั้นให้ผลได้ทั้งทางบวกและทางลบ กล่าวคือ ถ้าใช้ความรู้เดิมไม่เหมาะสม อาจทำให้เข้าใจไม่ตรงกับผู้เขียน เพราะอาจเกิดเหตุการณ์ที่ผู้อ่านถูกความรู้เดิมของตนเองครอบงำความคิดทำให้ไม่เปิดใจรับความคิดหรือสารที่ผู้เขียนต้องการเสนอ ดังนั้นผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าควรสอนการใช้ความรู้เดิมในการทำความเข้าใจ เพื่อให้สามารถควบคุมการอ่านไปในทางที่เหมาะสม

เออร์ลินดา บี เรย์ส (Erlinda B. Reyes, 1987) ทำการวิจัยเรื่องการฝึกทักษะการควบคุมการอ่านด้วยการใช้กลวิธีตามตนเองและการย้อนกลับไปอ่านใหม่ให้แก่นักเรียนเกรด 5 ที่มีความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจต่ำ โดยมีคำถามการวิจัยว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กมีความสามารถต่ำด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ จะสามารถฝึกให้ใช้กลวิธีตามตนเองและการย้อนกลับไปอ่านได้หรือไม่ ผลการฝึกกลวิธีนี้จะคงทนอยู่ได้นานหรือไม่ นักเรียนที่ได้รับการฝึกจะสามารถถ่ายโอนการเรียนรู้กลวิธีไปใช้กับวิชาวิทยาศาสตร์และสังคมได้หรือไม่ โดยดูที่ผลการฝึกจากการเขียนจากความทรงจำ และการตอบคำถามด้านความเข้าใจ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีผลการอ่านไม่ดีในเกรด 5 จำนวน 42 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 21 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกกลวิธีการอ่านวันละ 50 นาที เป็นเวลา 6 วัน โดยได้ทำการทดสอบก่อนการฝึกและหลังการฝึกทั้งการสอบทันที หลังเสร็จสิ้นการฝึก และการสอบหลังจากทิ้งระยะห่างระยะหนึ่ง ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึก ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างการใช้กลวิธีการอ่านที่ฝึกและการเขียนตอบระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยได้อภิปรายผลและเสนอแนะไว้ว่า ควรฝึกกลวิธีการควบคุมตนเองให้แก่เด็ก

มารีเบท แคสสิดี ชมิทท์ (Maribeth Cassidy Schmitt, 1987) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของกลวิธีชี้แนะการอ่านที่ได้รับการวางแผนอย่างดีที่มีต่อทักษะความเข้าใจในการอ่านด้วยตนเองของนักเรียนเกรด 3 นักเรียนในกลุ่มทดลองได้รับการสอนและการกระตุ้นให้นำความรู้เดิมมาใช้ในการอ่าน ตั้งจุดประสงค์การอ่าน ตั้งคำถามนำการอ่าน ตอบคำถามที่ตั้งขึ้น ตั้งสมมติฐาน พิสูจน์ หรือปฏิเสธสมมติฐาน และสรุป ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมได้รับการสอนอ่านด้วยเนื้อเรื่องเหมือนกัน และด้วยวิธีสอนที่กล่าวไว้ในคู่มือครู ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 3 จาก 2 ห้องเรียน ในโรงเรียนประถมศึกษาที่แตกต่างกันในชุมชนตะวันตกกลาง นักเรียนทุกคนได้รับ

การทดสอบความเข้าใจในการอ่าน และวัดความตระหนักในกลวิธีการอ่านก่อนการทดลองสอน นอกจากนี้นักเรียนยังต้องทำแบบทดสอบการค้นหาที่ผิด แบบทดสอบโคลส แบบสอบถามกลวิธีการทำความเข้าใจในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่าทักษะความเข้าใจในการอ่านด้วยตนเองของนักเรียน ทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ โดยกลุ่มทดลองมีทักษะความเข้าใจในการอ่านด้วยตนเอง ดีกว่ากลุ่มควบคุม

2. งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับทักษะด้านเมตาคอกนิชันที่มีผลต่อการอ่าน มีผู้ทำวิจัยดังนี้

พี ดี เชนเนลล์ (P.D. Chennell, 1986) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการฝึกแบบบอกให้ทราบ (informed) กับแบบสอดแทรก (blind) ที่มีต่อทักษะความเข้าใจในการอ่านและความตระหนักในยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชันของนักเรียนเกรด 9 ก่อนการวิจัย 1 เดือน นักเรียนกลุ่มทดลอง 21 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน จะได้ทำแบบทดสอบมาตรฐานวัดความเข้าใจในการอ่าน ในระหว่างการเรียนบทเรียนละ 58 นาที จำนวน 10 ครั้ง กลุ่มตัวอย่างจะได้เรียนยุทธศาสตร์การอ่านเฉพาะด้าน ซึ่งประกอบด้วย การอ่านซ้ำ การเปลี่ยนอัตราความเร็วในการอ่าน การขีดเส้นใต้ การใช้บริบท และพจนานุกรมหาความหมายของคำศัพท์ที่ยาก การสรุปความ และการตั้งคำถามถามตัวเอง การฝึกแบบบอกให้ทราบจะเน้นองค์ประกอบของทฤษฎีการเรียนรู้เมตาคอกนิชันพร้อมกับการสอน เวลา วิธีการและเหตุผลของการใช้ยุทธศาสตร์การอ่าน การใช้คำถามเพื่อตรวจสอบตนเอง 2 แบบ และความสำคัญของบทบาทของนักเรียนในกระบวนการอ่าน ส่วนกลุ่มควบคุมจะได้เรียนเพียงวิธีการใช้ยุทธศาสตร์เท่านั้น ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ในการใช้ยุทธศาสตร์อย่างมีประสิทธิภาพของทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญใน 1 องค์ประกอบ และ 4 คำถาม จาก 20 คำถาม ทั้ง 2 กลุ่มปฏิบัติได้คล้ายคลึงกันในการทดสอบความจำ

เค เจ โอ ลาครอยซ์ (K.J.O.Lacroix, 1986) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการสอนยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชันที่มีต่อการอ่านเอาความของนักเรียนที่พิการ การศึกษาประกอบไปด้วยการทดสอบความเข้าใจในการอ่านก่อนเรียน การสอน 8 คาบ การทดสอบความเข้าใจในการอ่านหลังเรียน ซึ่งทิ้งช่วงเวลาระยะหนึ่ง ก่อนที่จะให้นักเรียนชั้นมัธยมปลาย ซึ่งไม่มีความสามารถด้านการเรียนรู้เฉพาะด้านจำนวน 31 คน ได้ทำแบบทดสอบ นักเรียนจะได้รับการสุ่มเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองจะได้รับการสอนให้ใช้

บุทศาสตร์ที่เรียกว่า "สิ่งที่ฉันรู้" เพื่อช่วยให้พวกเขาเป็นผู้อ่านที่ดีขึ้น การสอนจะเน้นความตระหนักในบุทศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชัน การควบคุมตนเอง และการประยุกต์ใช้ทักษะ ส่วนกลุ่มควบคุมจะเรียนจากบทอ่านโดยไม่มีการสอนให้ใช้บุทศาสตร์แต่อย่างใด ผลการวิจัยพบว่า การสอนทำให้คะแนนการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลองดีขึ้น และมีการเปลี่ยนแปลงทางบวกเกิดขึ้นกับวิธีการทำงานด้านการอ่านของกลุ่มทดลอง

เอ็ม เจ มาร์ติน (M.J. Martin, 1987) ได้ทำการวิจัย เรื่องผลของการสอนบุทศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชันที่มีต่อความสามารถด้านการอ่านและด้านการเขียน งานวิจัยนี้เป็นความพยายามที่จะรวบรวมงานวิจัยทางด้านบุทศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชัน และงานวิจัยด้านบุทศาสตร์การสอนในการเรียน เพื่อออกแบบวิธีการควบคุมและการตรวจสอบการเรียนรู้ภาษาสำหรับสอนการเขียน ซึ่งจะส่งผลต่อความสามารถด้านการอ่านด้วย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า เมตาคอกนิชันเกี่ยวข้องกับกระบวนการของการควบคุมกิจกรรมการใช้ความรู้ความคิดของบุคคล การควบคุมการใช้ความรู้ความคิดนี้อาจแบ่งเป็น 4 ประเภท คือ 1) ความรู้ 2) ประสพการณ์ 3) เป้าหมาย และ 4) บุทศาสตร์ ในการนำบุทศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชันไปใช้ในการสอนเขียน นักเรียนจะได้รับความรู้ในเมตาคอกนิชัน ซึ่งจะส่งผลต่อการควบคุมประสพการณ์ในเมตาคอกนิชันของเขา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขณะที่เขาทำกิจกรรมเขาจะระลึกและนำขั้นตอนต่อไปนี้ไปใช้คือ 1) คิดเกี่ยวกับการคิด 2) ควรตระหนักในเป้าหมายสำคัญและทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น 3) วางแผนเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย 4) ตรวจสอบว่าบรรลุเป้าหมายหรือไม่ 5) แก้ไขหากไม่บรรลุเป้าหมายในครั้งแรก ในชั้นเรียนที่สอนการเขียนในการวิจัยนี้ผู้สอนจะอำนวยความสะดวกให้นักเรียนปฏิบัติตามกระบวนการโดยการสอนบุทศาสตร์เฉพาะและจัดกิจกรรมเฉพาะให้นักเรียนในแต่ละตอนของกระบวนการเขียน ผู้สอนยังช่วยให้นักเรียนได้ตระหนักถึงกระบวนการเขียน 2 แบบ คือ กระบวนการทางตรง และทางอ้อม งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้สอนมีทางเลือกในการสอนมากขึ้น โดยเฉพาะการสอนที่เน้นการคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในสมองระหว่างกระบวนการเขียน